

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 157

פרשת שמני-פרה

שנת תשפ"ב לפ"ק

האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

הוצאות הגליון נתנדב ע"י אנ"ש היקרים

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת

מלכה בת ברכה אסתר

לרפואה שלימה בקרוב

לְחִיּוֹת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּיָּדָא
לְאַתְגְּלִיָּא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי

"קח לך עגל בן בקר לחטאת" (ויקרא ט, ב)

להודיע: שמכפר לו הקדוש-ברוך-הוא על-ידי 'עגל' זה, על 'מעשה העגל' ש'עשה'. (רש"י)

ב.

(לקוטי-הלכות, יום-טוב ה, ג - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ע, 'ויהי ביום השמיני')

וְזֶה בחינת שאחר פסוק (ויקרא ט, א): **"וְיָהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי"** - פתוב (שם פסוק ב): **"קח לך עגל בן בקר לחטאת"**, ופרש רש"י: **"לכפר על עון העגל"**.

כִּי עתה התהפך ה'בחי-המכריח' ועולה ל'קרוב' [על-ידי 'בחי-המושך' של ה'משפך' המבאר שם בהתורה על פסוק 'ויהי ביום השמיני' - המובא לעיל].

הוא בחינת מה שמעלין **"עגל בן בקר"** דיקא **"לחטאת"** - כי משם מבחינת 'שור ועגל', משם בעצמו השתלשלות יניקת ה'עבודה-זרה' של 'עגל' שהתגבר מסטרא דשמאל, פידוע (זהר בראשית מז: פקודי רלז): **"ששרש היצירה הרע מסטרא דשמאלא"**, שהוא בחינת 'שור ועגל', כמו שכתוב (יחזקאל א, י): **"ופני שור מהשמאל"** (עי' רמב"ן כ"ה-תשא, שמות לב, א).

וְצִוָּה השם-יתברך: להעלות דיקא ה'עגל' ל'חטאת' - להפך 'בחי-המכריח' אל הקדשה. כי אחר-כך פשטבין, נעשה תקון נפלא על-ידי-זוהר דיקא.

"ויהי ביום השמיני, קרא משה לאהרן ולבניו, ולזקני ישראל" (ויקרא ט, א)

א.

(ח"א ע)

כָּל ה'כבוד' שיש לכל אדם שבעולם, ולכל הראשים שבעולם, ו'התחדשות-הכבוד' של ה'ממנים' - הוא רק מה'צדיק' שהוא בחינת 'עפר', בחינת 'משפך', בחינת 'בחי-המושך' - כפי הקמתו את ה'משפך' בכל-פעם - שממנו נמשך הכל.

וְזֶה (ויקרא ט, א): **"וְיָהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל"** - כי פשהצדיק צריך לקרות את 'ראשי העם', הוא קורא אותם בזה שהוא מקים את ה'משפך' ששם ה'כבוד' - כי כלם באים אליו, לקבל ה'כבוד' ממנו.

וְזֶהוּ: 'ביום השמיני' שהקים משה את ה'משפך' - על-ידי-זוהר: **"קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל"** - שהם כלל 'ראשי-העם' מקטן ועד גדול - כי על-ידי 'הקמת המשפך', קרא את כל 'ראשי-העם', בחינת 'אהרן ובניו'.

וְזֶה שאמרו חז"ל (ראש-השנה פ"א מ"א): **"בראש-החדש ניסן ראש-השנה למלכים"** - כי אז היה 'הקמת-המשפך', שמשם נמשך ה'כבוד' של מלכים, של כל ה'ממנים' וה'ראשים'.

וְעַל-כֵּן היה 'הקמת-המשפך' ב'ראש-חדש' דוקא - שאז 'נתחדשו' כל ה'ראשים'.

"וַיֵּשֶׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם"
(ויקרא ט, כב)

ג.

(ח"א כד, ד-בסוף)

עקר ה'ברכות', מ'ידי', בבחינת (ויקרא ט, כב): "וַיֵּשֶׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם".

וזה (בכורות ח): "זקפא אצבעתא" - זה בחינת 'ברכות', בחינת: "וַיֵּשֶׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ וַיְבָרְכֵם" כנ"ל. הינו: שעל-ידי ה'ברכות' - מבטשין ה'מחין' ב'כתר', ונעשין 'היכלין'.

"וַיֵּרָא כְבוֹד ה' אֶל כָּל הָעַם וְגו'" (ויקרא ט, כג)
- ענין 'השראת השכינה' ב'משכן' -

ד.

(שיחות-הר"ן מ)

עקר 'בנין בית-המקדש', היא בחינת 'צלגל-החוזר'.

כי ב'בית-המקדש' ה'יה בחינת (פסחים נ. בבא-בתרא י): "עליונים למטה ותחתונים למעלה" - כי השם-יתברך השרה שכינתו ב'משכן' וב'בית-המקדש', בחינת "עליונים למטה"; וכן להפך: כל 'ציורא דמשכנא' ה'יה רשום למעלה, בחינת "תחתונים למעלה" - ש'יה בחינת: 'צלגל-החוזר', שהכל חוזר ונתהפך כנ"ל.

כי על-פי 'חקירה', הוא דבר רחוק מאד: שהשם-יתברך י'היה מצמצם שכינתו ב'כלי-המשכן'. ואף-על-פי-כן ה'ראה השם-יתברך: שהוא דוקא להפך מדעתם! - כי באמת השרה שכינתו ב'משכן'.

וכן להפך, הוא דבר רחוק: שהאדם שהוא ב'ריה שפלה י'היה לו כח לעשות רשם למעלה, או בהמה שפלה י'היו מקריבין אותה לקרבן, שתעלה ל'ריח-ניחוח לנחת-רוח לפניו יתברך שאמר ונעשה רצונו, ואיך ש'ך רצון אצלו יתברך!?

אבל באמת: ה'ראה להפך מדעתם - כי באמת השרה שכינתו למטה ב'משכן' וב'בית-המקדש', והבהמה עלתה ל'ריח-ניחוח וכו'. וזה בחינת: "עליונים למטה ותחתונים למעלה", בחינת 'צלגל-החוזר'.

וזה בחינת ה'גאלה' - כי זהו עקר ה'גאלה', ש'יהיה בחינת: "עליונים למטה ותחתונים למעלה" ש'היה ב'בית-המקדש'.

"וַיִּקְחוּ בְנֵי אֱהֲרֹן נֹדֵב וְאֲבִיהוּא אִישׁ מִחֻתָּתוֹ, וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ, וַיִּשְׂימוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת, וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם" (ויקרא י, א)

ה.

(ח"א מא)

על-ידי 'רקודין', שש'תה "יין המשמח" (ברכות לה. יומא עו: סנהדרין ע.) - ונמשכין למטה בתוך ה'רגליו', הינו: שמרקד - ב'זה מ'גרש ה'חיצונים' משם! - וזאת ה'תלהבות של הרקוד'. והוא (ויקרא א): "אשה ריח ניחח לה". ו'התלהבות-שבקדושה', נקרא: "יין המשמח".

אבל מי שמרקד ב'התלהבות-ה'יצר' - זה נקרא 'חטא של נדב ואביהוא', שפתוב בהם (ויקרא י, א): "וַיִּקְרִיבוּ אֵשׁ זָרָה". ו'נדב ואביהוא', הם 'נצח ו'הוד' (שער-הגלגולים, הקדמה לג).

ו"אש זרה", נקרא: "יין המשכר" (שם),
 התלהבות היצר, ושם יש חס-
 ושלוש אחיזה לה' חיצונים, "אשר לא צוה
 אתם" (ויקרא שם). (עין עוד בפנים).

לְקוּטֵי-עֲצוֹת, שְׂמֵחָה יב: רְקוּדִין שֶׁל מְצוּהָ - כְּגוֹן
 שְׂשׂוּתָהּ יֵינן בְּשֶׁבֶת וְיוֹם-טוֹב, אוּ בַתְּנֵה שֶׁל מְצוּהָ, אוּ
 בְּשֶׁאֲרֵי סְעוּדַת-מְצוּהָ, וְשׂוּתָהּ בְּמִדָּה, וְכֹנְנָתוֹ לְשָׁמַיִם:
 לְזִכּוֹת לְשִׂמְחַת-יִשְׂרָאֵל, לְשִׂמְחָה בְּהַשְׂמֵי-יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר בָּחַר
 בְּנוֹ מִכָּל הָעַמִּים וְכוּ'. וְנִתְעוֹרֵר לְשִׂמְחָה עַל-יְדֵי-זָהָה, עַד
 שֶׁנִּמְשָׁךְ ה' שִׂמְחָה לְתוֹךְ ה'רְגֵלִיךְ, דְּהֵינּוּ: שְׂמֵרְקֵד מִחֶמֶת
 שִׂמְחָה - עַל-יְדֵי-זָהָה מְגַרֵשׁ הַחִיצוֹנִים הַנֶּאֱחָזִים בְּהַרְגֵלִיךְ,
 וּמְתִיק וּמְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים, וְזוֹכֶה לְקַבֵּל כָּל הַבְּרָכוֹת.
 וְהַתְּלַהּבוֹת הַזֹּאת שֶׁל הַרְקוּדִין, הִיא "אֵשׁה רֵיחַ נִיחּוּחַ
 לָהּ".

אבל מי שמרקד ב'התלהבות היצר' - היא בחינת "אש
 זרה". והיין ששתה, הוא בחינת "יין המשכר", שממש
 אחיזת החיצונים חס-ושלוש. נמצא: רְקוּדִין-דְּקָדְשָׁה,
 מְתִיקִין הַדֵּינִים כְּמוֹ פְדִיּוֹן].

ו.

(לקוטי הלכות, תפלת המנחה ז, צה)

נָדָב וְאָבִיהוּא פְּגָמוֹ: שֶׁלֹּא רָצוּ לְהוֹרִיד
 עֲצֻמָּן כָּלֵל לְהַחְבוֹר הַגְּשָׁמִי, וְרָצוּ
 לְהַשִּׁיג אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי תְּבַעֲרַת לֶבָם'
 לְבַד לְהַשְׂמֵי-יִתְבָּרֵךְ, בְּלִי 'צִמְצוּמִים
 וּמְלַחְמָה', שֶׁעֲלִיהֶם נֶאֱמַר (ויקרא טז, א):
 "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ".

ז.

(לקוטי הלכות, שבת ז, נב)

כָּל הַפָּגַם שֶׁל 'נָדָב וְאָבִיהוּא' שֶׁהֵיוּ צְדִיקִים
 נוֹרָאִים מְאֹד - הָיָה בְּבַחֲנֵינָת 'בְּקִיאוֹת',
 שֶׁלֹּא תִקְנּוּ בַחֲנֵינָת 'וְנִפְיָק', בַּחֲנֵינָת 'וְשׁוּב', רַק
 רָצוּ לְהִתְקַרֵב בְּדַבְּקוֹת לְהַשְׂמֵי-יִתְבָּרֵךְ יוֹתֵר
 מִהַמְּדָה - בַּחֲנֵינָת (שְׁמוֹת יט, כא): "פֶּן יִהְרָסוּ
 לְעֵלוֹת אֵל ה'", וְכַמְבָּאָר בְּפָסוּק (ויקרא טז, א):
 "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ".

ח.

(לקוטי הלכות, תערוכות ה, ז)

זָה בַּחֲנֵינָת 'פָּגַם נָדָב וְאָבִיהוּא', שֶׁהִקְרִיבוּ
 "אש זרה" (ויקרא י, א), בַּיּוֹם שֶׁנִּתְחַנְּדָה
 הַמְּשָׁכָן.

כִּי "הֵיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים מְאֹד
 מְאֹד" (זהר אחריו נו:), וּמִחֶמֶת שָׂרָאוּ
 הַמַּעֲשֵׂה הָרַע שֶׁנַּעֲשָׂה בְּעוֹלָם, שֶׁאַחֲרֵי כָּל
 הָאוֹתוֹת וְהַמּוֹפְתִים הַנוֹרָאִים שֶׁעָשׂוּ מִשֶּׁה
 וְאַחֲרָיו וְכוּ', אִף-עַל-פִּי-כֵן הִתְגַּבְּרוּ הָ'עַרְבֵי-רֵב'
 וְקִלְקְלוּ כָּל-כָּךְ.

עַל-כֵּן סָבְרוּ: שֶׁעֲתָה שֶׁהוּקַם הַמְּשָׁכָן,
 וַיִּרְדָּה הַשְּׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל, וְנַעֲשֵׂה
 תִקּוּן נִפְלָא בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, מַה שֶּׁלֹּא הָיְתָה
 כְּזֹאת מִימֹת עוֹלָם - שֶׁעֲתָה הָעֵת לְבַעַר
 וּלְכַלּוֹת הַסְּטָרָא-אַחֲרָא לְגַמְרֵי, עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה
 כַּח עוֹד לְ'אַנְשֵׁי-רְשָׁע' לְקַלְקֵל עוֹד.

עַל-כֵּן הִקְרִיבוּ אֵשׁ עִם קְטֹרֶת שֶׁלֹּא
 בְּזִמְנָהּ, וְכֹונְנָתָם בּוֹדָאֵי הָיָה לְטוֹבָה:
 שֶׁרָצוּ לְעוֹרֵר עַל-יְדֵי-זָהָה 'אש המשפט'
 בְּקִדְשָׁה יִתְרָה, בְּאִפְן שֶׁהַרְשָׁעָה כְּלָהּ כְּעֵשֶׂן
 תִּכְלָה אֲזוּ. כִּי זָה יְדוּעַ: שֶׁאִין שׁוּם דְּבַר
 שֶׁמְבָרַר הַטוֹב מִעֵמְקֵי הַקְּלָפוֹת וּמְבַעַר הָרַע,
 כְּמוֹ 'אש הקטרת' וְכוּ', שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבַּחֲנֵינָת 'אש
 המשפט' וְכוּ', שֶׁמְכַלָּה הָרַע וְהַקְּלָפוֹת.

וְהֵם טָעוּ וְסָבְרוּ: שֶׁכְּבָר הִגִּיעַ הָעֵת עַל-יְדֵי
 'אש הקטרת' שֶׁהוֹסִיפוּ - לְבַעַר כָּל
 הָרַע וְהַקְּלָפוֹת לְגַמְרֵי. עַל-כֵּן הִקְרִיבוּ 'אש
 הקטרת' שֶׁלֹּא בְּזִמְנָהּ, שֶׁהַכְּתוּב קוֹרָא אוֹתָהּ
 "אש זרה", שֶׁעַל-יְדֵי-זָהָה נַעֲנָשׁוּ וְנִשְׂרָפוּ, כִּי
 אִי-אֶפְשָׁר לְדַחַק אֶת הַשָּׁעָה.

אָבֵל מֵאַחַר שֶׁכֹּונְנָתָם הָיָה לְטוֹבָה, עַל-כֵּן
 זָכוּ: שֶׁעַל-יְדֵי מִיתָתָם תִּקְנּוּ הַרְבֵּה, כִּי
 "נִתְקַדַּשׁ הַמְּשָׁכָן עַל-יְדֵים" (ויקרא-רבה יב, ב)
 וְכוּ'.

ט.

(לקוטי-הלכות, עבודת-אלילים א, ו.)

"על כל העברות שפתורה, יעבר ואל יתרג, חוץ וכו'" (שלחן-ערוך, יורה-דעה קנז) - כי הדבקות והמסירת-נפש להשם, צריך להיות בבחינת רצוא ושוב, בבחינת חיים ורחמים, כי השם-יתברך רוצה בישוב-העולם וכו'.

וזה בחינת פגם נדב ואביהוא שיצאו חוץ להגבול, שמסרו נפשם להשם יותר מהראוי, בבחינת רצוא לבד, כמו שכתוב (ויקרא טז, א): "בקרבתם לפני ה' וימתו".

כי באמת מסרו נפשם על קדושה-השם, כמו שכתוב (שם י, ג): "בקרבי אקדש" - אבל אף-על-פי-כן פגמו בזה בעצמו, כי אסור למסור נפש למיתה ממש, אפלו על קדושה-השם, שלא בשעת הצורך, וכפי המבאר בשלחן-ערוך בפ"ל.

י.

(לקוטי-הלכות, שלוח-הקן ד, יד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עב, 'להתחזק בכל פעם נגד היצר-הרע')
נדב ואביהוא פגמו, על-ידי בחינת היצר-הרע של מעלה, בחינת מלאך הקדוש, בחינת דינים וגבורות.

כי נדמה להם: שלפי גדל קדושתם העצומה, גם הם ראויים להקטיר קטרת. אך הם לא נכשלו רק בדקות גדול, ועברו על (שמות יט, כא): "פן יהרסו אל ה' לעלות" - שזהו בחינת (ויקרא טז, א): "בקרבתם לפני ה' וימתו".

וכמו שכתב אדמו"ר ז"ל בסימן ע"ב (לקוטי-מוהר"ן ח"א), מענין היצר-הרע הגבה של הצדיקים, שכתב שם: "וגם בענין ההתקרבות אל השם-יתברך, יש יצר-הרע גדול, בחינת: 'פן יהרסו' וכו'", עין-שם.

וזהו בעצמו בחינת "פגם פן עזאי וכן זומא' שהציצו יותר מדאי" וכו' (תגיגה יד:). - כי 'קטרת' גבה מאד מאד, והוא מבטל מותנא, כי ממתיק כל הדינים מראש ועד סוף, כי "סלוקא דקטרת עד אין-סוף" (אחר ויקהל ריט: אחרי נח:).

אבל לפי עצם קדושתו של 'קטרת', אין מי שראוי שיעסק בו, כפי-אם הפהו הראוי לכך.

אבל "הזר הקרב יומת" - כי אדרבא: מתגרה בו הדין יותר, כי כל הדינים יש להם שרש, וזה השרש יש לו עוד שרש למעלה גבה ממנו, וכן למעלה מעלה וכו'. וכל מה שמעלין הדין שלמטה לשרש הגבה ממנו, נקלש ונמתק הדין, בבחינת "המתקת הדין בשרשו" - אבל עדין גם שם יש איזה דין, וצריכין להעלותו יותר, עד תכלית השרש, ששם נמתק לגמרי.

אבל מי שאין ראוי לכך - אזי לא די שאינו ממתיק הדין בשרשו, אדרבא, על-ידו יונק יותר ויותר משרשו, מחמת שרצה זה לגע בקדושה גבה פלכך שאינו ראוי לה, ואזי חס-ושלום נתעורר ביותר הדין שיש שם, ויונקים הדינים שלמטה יותר ויותר חס-ושלום.

"וידם אהרן" (ויקרא י, ג)

חבל שָׁכַר על שתיקתו. ומה שָׁכַר חָבַל? - שנתניח עמו הדבור, שנאמרה לו לבדו פְּרַשְׁת שְׁתַּנְיִינִין. (רש"י ויקרא-רבה יב, ב)

יא.

(לקוטי-הלכות, ראשית-הגז ג, י)

וזה בחינת (ויקרא י, ג): "וידם אהרן אחר מיתת נדב ואביהוא" - כי פגם נדב

**"וְאֵתָהּ נָתַן לָכֶם, לְשִׂאת אֶת עוֹן הָעֵדָה
לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי ה'" (ויקרא י, ז)**

שְׁכֵחֵנִים אוֹכְלִים וּבְעֵלִים מִתְכַּפְּרִים.
(רש"י, פְּסָחִים נט: יומא סח: יבמות מ. צ: ספרא שְׁמִינִי ב)

יג.

(ספרא-המדדות, צדיקרט)

על-ידי הפרנסה שִׁמְפָּרְנִסִין אֶת הַצְּדִיק, נִמְחַל לָהֶם כָּל עוֹנוֹתֵיהֶם, כְּמוֹ

(פְּסָחִים נט: יומא סח: יבמות מ. צ: ספרא שְׁמִינִי ב):
"הַכֹּהֲנִים אוֹכְלִים וּבְעֵלִים מִתְכַּפְּרִים".

יד.

(לקוטי-הלכות, פדיון-בכור ה, כב - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ינהגם')

מבאר שָׁם: שְׁמִי שֶׁהוּא 'אִישׁ חֵיל', יָכוֹל
לְקַבֵּל בְּעֵת הָאֲכִילָה הָאֶרֶת-הָרְצוֹן!"

ועל-בן "הַכֹּהֲנִים הָיוּ 'אֲנָשֵׁי חֵיל'" (קהלת
יב, ג; קהלת-רבה יב, ז) - כִּי הַכֹּהֲנִים
אָכְלוּ כָּל 'אֲכִילוֹת-דְּקָדָשָׁה', שֶׁהֵם הַקְּרָבָנוֹת
וְתַרוּמָה וּבְכוּרִים וְכוּ', הַכֹּל כְּדֵי לְכַפֵּר עַל
יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי אֲכִילָתָם, בְּבַחֲיַנֵּת (פְּסָחִים נט:
יומא סח: יבמות מ. צ: ספרא שְׁמִינִי ב): "כֹּהֲנִים
אוֹכְלִים וּבְעֵלִים מִתְכַּפְּרִים".

והכל עַל-יְדֵי 'הָאֶרֶת-הָרְצוֹן', שֶׁזָּכוּ עַל-יְדֵי
'אֲכִילוֹת קְדוּשׁוֹת' כָּאֵלוּ שֶׁזָּכוּ לְקַבֵּל
בָּהֶם 'הָאֶרֶת-הָרְצוֹן', שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה עָקַר
הַכֹּפֶרָה וְהַסְּלִיחָה עַל כָּל הָעוֹנוֹת. כִּי עַל-יְדֵי
'הָאֶרֶת-הָרְצוֹן', הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְתַרְצָה
לְיִשְׂרָאֵל וּמוֹחֵל לָהֶם כָּל עוֹנוֹתֵיהֶם.

ועל-בן "הָיוּ הַכֹּהֲנִים אֲנָשֵׁי חֵיל" - כִּי אִי-
אֶפְשָׁר לְזָכוֹת לְ'הָאֶרֶת-הָרְצוֹן'
בְּשַׁעַת אֲכִילָה, כִּי אִם מִי שֶׁהוּא 'אִישׁ חֵיל',
וְכִנּוּל.

וְאֲבִיהוּא' הָיָה: שֶׁהִסְתַּכְּלוּ וְהִצִּיצוּ לְמַעַלָּה
מִהַגְּבוּל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שָׁם טז, א): "בְּקָרְבָּתָם
לִפְנֵי ה' וַיִּמְתּוּ", שֶׁזֶהוּ בַּחֲיַנֵּת 'פָּגַם הַשְּׁתִּיקָה',
שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה יָכוֹלִין לְכַנֵּס לְמָקוֹם שְׂאִין
צְרִיכִין לְכַנֵּס, שֶׁהוּא בַּחֲיַנֵּת 'רְבוּי-אֹר',
שֶׁשְׁמֵשׁ נֶאֱחָז חֶסֶד-וְשָׁלוֹם סְטָרָא-דְּמוֹתָא.
וְעַל-כֵּן מִתּוֹ נִדְּב וְאֲבִיהוּא עַל-יְדֵי־זֶה.

ועל-בן הַתְּקוּן הָיָה: עַל-יְדֵי הַשְּׁתִּיקָה שֶׁל
אֶהְרֹן, בַּחֲיַנֵּת: "וַיִּדַּם אֶהְרֹן". וְעַל-
יְדֵי־זֶה זָכָה לְהַמְשִׁיךְ 'מִקִּיפִין' - כִּי "בְּזָכוֹת
זֶה נִתְיַחַד הַדְּבוּר אֵלָיו וְנֶאֱמָרָה לוֹ פְּרֻשַׁת
שְׁתוּיֵי יִין" (רש"י וַיִּקְרָא י, ג; וַיִּקְרָא-רַבָּה יב, ב) - כִּי
כָּל הַמִּקִּיפִין שֶׁהֵם 'הַשְּׁגַת-הַדַּעַת', שֶׁהוּא
הַתּוֹרָה, נִמְשָׁכִין מִבַּחֲיַנֵּת 'שְׁתִּיקָה' וְכוּ'.

"וְלַהוֹרֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (ויקרא י, יא)

יב.

(ח"ב ז, יא)

'בהן' הוּא בַּחֲיַנֵּת 'כָּלְלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד'
(בַּחֲיַנֵּת דְּרִי־מַעַלָּה וְדְרִי־מַטָּה) - בַּחֲיַנֵּת אֵינָה
מָקוֹם כְּבוֹדוֹ, וּמֵלֵא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ) - כִּי בְ'בֵהֵן'
נֶאֱמַר (ויקרא י, יא): "לַהוֹרֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".
"לַהוֹרֹת" - לְשׁוֹן 'הוֹרָאָה', זֶה בַּחֲיַנֵּת
'תַּלְמִיד'. גַּם "לַהוֹרֹת" - לְשׁוֹן 'הֲרִיּוֹן', בַּחֲיַנֵּת
'בֵּן'.

[ד] כָּל הַכְּבוֹד שֶׁל כָּל הַמְּלָכִיּוֹת, נִכְלָלִים בְּאַרְבַּע מְלָכִיּוֹת. וְעַל־יְדֵי "מַעֲשֵׂה מְנוּרָה" (שְׁמוֹת כה, לא-מ; לו, יז-כד; בַּמִּדְבָּר ח, א-ד), וְ"קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת יב, ב), וְ"קְטָרֶת" (שְׁמוֹת ל, ז-ח; לד-לח), וְ"שְׁמִירָה מִן מַאֲכָלִים טְמֵאִים" (וַיִּקְרָא יא) - כָּל הַאֲרָבַע מְלָכִיּוֹת, מַחְזִירִים אֶת הַכְּבוֹד שֶׁבְּתוֹכָם לְהִשָּׁם־יִתְבָּרֵךְ (כְּבוֹד ח"ב ב).

- עֲנִינַי 'חַיּוֹת-טְהוּרוֹת וְחַיּוֹת-טְמֵאוֹת' -
(וַיִּקְרָא יא, ב-ח)

יז.

(ח"א רלג)

בְּשִׁמְתַּגְּבָרִים עַל הָאָדָם מַחְשְׁבוֹת־רַעוֹת וְהִרְהוּרִים, וּמִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם וּמְנַצֵּחַ אוֹתָם - יֵשׁ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ־הוּא תַעֲנוּג גָּדוֹל מְזֶה, וְהוּא יִקָּר מְאֹד בְּעֵינָיו.

בְּמִשְׁלַל שֵׁשׁ אֲצָל הַמְּלָכִים לְפַעֲמִים בְּיוֹמֵי־דְפָגְרָא: שְׁמֵנִיחִין בְּפֹה 'חַיּוֹת' שִׁינְצָחוּ זֶה עִם זֶה, וְהֵם עוֹמְדִים וּמְסַתְּכָלִים, וְיֵשׁ לָהֶם תַעֲנוּג גָּדוֹל מִן הַנְּצָחוֹן.

כְּמוֹ־כֵן: הַמְּחַשְׁבוֹת' בָּאִים מִבְּחִינַת הַ'חַיּוֹת'. מַחְשְׁבוֹת־קְדוּשׁוֹת' הֵם בְּחִינַת 'חַיּוֹת־טְהוּרוֹת', וּמַחְשְׁבוֹת־רַעוֹת' הֵם בְּחִינַת 'חַיּוֹת־טְמֵאוֹת', וּמְנִיחִים בְּכוּנָה מְלַמְעֵלָה שִׁינְצָחוּ זֶה עִם זֶה, וְיֵשׁ לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ־הוּא תַעֲנוּג גָּדוֹל: "בְּשִׁהָאָדָם מִתְגַּבֵּר עַל הַ'חַיּוֹת־טְמֵאוֹת' וּמְנַצֵּחַ אוֹתָם!"

"זֹאת הַחַיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ. אַךְ אֵת זֶה לֹא תֹאכְלוּ וְגו'" (וַיִּקְרָא יא, ב-ד)
- עֲנִינַי 'מַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת' -

זֹאת תֹּאכְלוּ, וְזֹאת לֹא תֹאכְלוּ. (רש"י: חֲלִין מִבַּי וַיִּקְרָא־רַבָּה יג, ד; תַּנְחוּמָא שְׁמִינִי ח; סְפָרָא שְׁמִינִי ב)

טו.

(ח"א יז, ג)

בְּשִׁה'מְזַבַּח' בְּתַקוּנוֹ, הֵינּוּ: שֶׁהָאֲכִילָה בְּכַשְׂרוֹת כְּרָאוּי - אֲזִי נִכְנָעִים הַקְּלָפוֹת, הֵינּוּ הַכְּסִילוֹת' - כִּי אֵינּוּ נוֹתֵן לָהֶם כַּח וְחַיּוֹת, כִּי־אִם כְּדֵי חַיּוּנוֹ בְּצִמְצוּם, שְׂזָה מְכָרַח לִתֵּן לָהֶם. וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי 'אֲכִילָה בְּכַשְׂרוֹת' - נִכְנָע הַכְּסִילוֹת' וְנִתְרוּם הַשֶּׁכֶל'.

וְזֶה בְּחִינַת 'תַּקוּן הַמְּזַבַּח', בְּחִינַת (זְבָחִים נג): "מְזַבַּח בְּחֻלְקוֹ שֶׁל טוֹרֵף", בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיא, ח): "טוֹרֵף נָתַן לִירְאוֹ" - שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מְכַנְיַעִין וְטוֹרְפִין אוֹתוֹ, הַקְּלָפוֹת' וְהַכְּסִילוֹת'.

אַבְל עַל־יְדֵי "פְּגַם הַמְּזַבַּח" (סְפָרָא ח: זְבָחִים נט. ס. סב.), פְּגַם הָאֲכִילָה' - נוֹתֵן כַּח לְהַכְּסִילוֹת' - וְנַעֲשֶׂה מְטוֹרֵף, 'טוֹרֵף־הַדַּעַת'.

טז.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי 'מַאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת')

[א] מִי שֶׁכָּלַב נִשְׁכּוּ, בִּידוּעַ שְׂרַחֲמֵי־שְׁמִים מְסַלְקִין מִפְּנֵוּ, גַּם בִּידוּעַ שֶׁנִּכְשַׁל בְּמַאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת' (אֲכִילָה ח"ב ט; הַמְתַּקְת־דִּין ח"ב יא).

[ב] מִי שֶׁנִּזְהַר מְמַאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת', הוּא נִצּוֹל מִ'חַיּוֹת־רַעוֹת' (אֲכִילָה ח"ב י).

[ג] לְ'חֵן' - יִכְנִיס אוֹרְחִים. גַּם יִשְׁמַר אֶת־עַצְמוֹ מִמַּאֲכָלֵי אֲסוּר, וְיִשְׁמַר אֶת פִּיּו מִ'דְּבוּר־אֲסוּר' (חֵן ג-ד).

"כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסת, מעלת גרה בבהמה, אתה תאכלו" (ויקרא יא, ג)

יח.

(לקוטי הלכות, אברמן החי"ג, א - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א נא, 'אמר רבי עקיבא')

נפשות בהמות וחיות ועופות טהורות, שנמשכין מבחינת נגה' - שרשם מבחינת ה'טהרה' שהיא בחינת ה'בחינה', שמשם משתלשל אחיזת הטמאה, שהיא בחינת נפשות בהמות וחיות ועופות טמאות, בחינת נפשות העפוש"ם.

ומחמת ש'נפשות בהמות וחיות טמאות' שהם בחינת ה'טהרה', נמשכין מבחינת נפשות בהמות וחיות טהורות' שהם בחינת ה'טהרה' - פי ה'טמאה' נשתלשל אחיזתה מבחינת ה'טהרה' - על-כן מחמת זה מסרה לנו התורה סימנים מבהקים לידע ולהבחין להבדיל בין בהמות וחיות טהורות לטמאות (ויקרא יא).

וזו בחינת סימני בהמה וחיה טהורה, 'מפריס פרסה ומעלה גרה' וכו' (שם יא, ג) - כי בודאי צריכין סימנים גדולים להבחין ולהבדיל ביניהם בין הטהור ובין הטמא" (ויקרא יא, מז).

כי מחמת שה'טמאים' נמשכין מן ה'טהורים', כי שרש הטמאה נמשכת מן ה'טהרה', על-כן בקל יכולין לטעות ביניהם ולהחליף רע בטוב, טמא בטהור - פי ה'טמאה' היא בחינת ה'שקר' - שדרכו להחליף ולקלקל ולהמיר בשקרו, רע בטוב, טמא בטהור.

על-כן צוּתָה התורה (שם): "להבדיל בין הקדש לבין החל ובין החיה הנאכלת וכו'" - ומסרה לנו סימנים גדולים

להבדיל ביניהם - פי צריכין סימנים מבהקים להבדיל ביניהם, כדי שלא יתאחז ה'שקר' שהיא ה'טמאה', ויחליף חסוֹשְׁלוֹם 'טמא' ב'טהור' כנ"ל.

יט.

(לקוטי הלכות, סימני-בהמה וחיה-טהורה, א-ב-ג - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א יט, 'תפלה לחבבונק')

וזו בחינת סימני טהרה, שהם "מעלה גרה ומפריס פרסה" (ויקרא יא, ג). כי כידוע (זהר שמיני מא: ספר-הלכות, בשלח יח): ש'מיני בהמות וחיות טהורות', הם מבחינת נגה'. וה'טמאים', הם מבחינת קלפות הטמאות לגמרי".

שזה בחינת 'לשון תרגום', בחינת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז). ו'לשונות-העמים', שהם רע-הפולל, בחינת הקלפות הנ"ל שאין בהם טוב.

ועל-כן ה'סימני-טהרה' הם: "מעלה גרה ומפריס פרסה" - פי הנפשות והחיות שבבהמות ושאר מיני החי, הם נפשות שנפלו מגדר 'מדבר' לגדר 'חי', והם שם בבחינת "נפשות העשוקים" (זהר משפטים צו: קיג. פנחס רלד - על קהלת ד, א) - כי הם עשוקים ונגזלים שם, שנלקח מהם הדבור בנפילתם לשם. ודרך הנפש הקדושה, שמתרוממת תמיד למעלה, פי מתאווה וממשכת עצמה לשרשה תמיד.

וזו בחינת "מעלה גרה" שב'בהמה טהורה' - שה'נפשות' שבדבר הנאכל שבאו עתה ונפלו לתוך בחינת ה'חי', אינם יכולים לסבל להיות שם, והם מתרוממים ומנשאים עצמם למעלה עד הפה והצואר, ששם מקום ה'דבור', שהוא מקום ה'נפש'.

כי ה'נפשות' שבכל מיני החיים והמדברים, הן מן הדברים הנאכלים, כי האכילה היא עקר החיות וקיום הגוף, שמשם מקבל הגוף חיותו, בחינת 'נפש'. ומזה בעצמו נעשה ה'דבור' וכו'.

וכשאוכלין איזה דבר - אזי יוצאין ה'נפשות' שבהדבר הנאכל, ונתהפכין למהות נפש האוכל - כי נעשה מן ה'מאכלים', 'דמים', שהם ה'נפש' של האוכל. ואותן ה'נפשות' עולין ונעשין מהם 'דבור'.

ועל-כן בשבא ה'נפש שבמאכל' לתוך ה'חי' - אזי אינה יכולה לנוח ולשקט שם, כי דרבה להתנשא למעלה תמיד, שיהיה נעשה ממנה 'דבור'.

וזוהו בחינת "מעלה גרה" - שאין המאכל יכול להתעכל שם תכף, כי הוא מתרומם עצמו למעלה למקום הדבור כנ"ל.

וכל-זה הוא ב'מינים הטהורים' - שאין הנפשות נצודים ונתפסים שם תכף, ויש להם כח לנשא עצמם למעלה כטבעם - כי מחמת שיש שם טוב, על-כן אין נלכדים שם כל-כך, על-כן יש להם כח להתנשא למעלה למקום הדבור כטבעם.

אבל מינים הטמאים' - שיניקתם מ'לשונות העבו"ם, הפך ה'דבור הקדוש' לגמרי, ואין בהם טוב - על-כן ה'נפשות' הבאים לשם, נתפסים שם תכף- ומיד, ואינם יכולים לקום ולהתנשא ולעלות - ועל-כן אינם "מעלי גרה". ועל-כן הוא סימן טמאה בבהמה וחייה.

אבל האדם הוא להפך - כי האדם הוא גם-כן אינו "מעלה גרה", כי הוא בבחינת

'שלמות לשון-הקדש' שהיא בחינת 'גדר אדם', ויש לו 'נפש קדושה'. ועל-כן אדרבא, כשהנפשות שבדבר הנאכל באים לגופו, הם נחים ושוקטים שם. ואזי נתחלק המאכל כראוי, והולך כל חלק וחלק למקומו הראוי לו.

אבל ב'בהמות' שהם בבחינת 'ערובי-הדעת', בחינת "עץ הדעת", כי הוא מערב מטוב-ורע - על-כן הנפשות הם נעים ונדים שם, ואין יכולין לנוח במקומם, ומתנשאים למעלה כנ"ל, שזה בחינת "מעלה גרה" כנ"ל.

כמו האדם כשהוא 'שכור', שדעתו מערפבת, שאזי הוא גם-כן בחינת "מעלה גרה", כי חוזר אצלו המאכל למעלה תמיד, עד שלפעמים הוא מקיאו לגמרי וכו', כי ה'שכור' הוא בבחינת "עץ הדעת טוב ורע", בחינת 'ערבוב-הדעת' וכו'. ועל-כן ה'דבור' נלקח אצלו - כי אין לו 'שלמות-הדבור' של בחינת 'אדם', שהוא בחינת 'לשון-הקדש' וכו'.

ועל-כן ב'בהמות' שמתגבר שם 'רוח-הבהמיות', בחינת 'פגם-הברית' כנ"ל, שזה בחינת 'שכרות', שהוא 'פגם היין' שבא על-ידי 'פגם-הברית' (לקוטי-מוהר"ן ח"א כט), רק שיש בהם גם-כן טוב כנ"ל - על-כן הם "מעלי גרה".

וזוהו בחינת "מפרים פרסה" - כי עקר קיום האדם, הוא על 'רגליו', שהם 'מעמידי הגוף'. ועקר קיום 'רגלי אדם' הוא על-ידי ה'דעת'. ועל-כן כשבחינת 'אדם' בשלמות, בחינת 'שלמות-הדעת', 'שמירת-הברית' - אזי הוא 'קיום הרגלין', שעקרם תלוי

ב'קדשת אדם, בחינת 'שמירת-הברית',
ש'למות-הדעת'.

ועל-כן ב'שה'דעת' מערבב - אי-אפשר
לעמד על רגליו, ואז הוא נופל
חסו-שלום, בבחינת 'חלי נופל' רחמנא-
לצלן, שהוא על-ידי 'ערבוב-הדעת' (לקוטי-
מוהר"ן ח"א כט).

ועל-כן ב'שה'אדם 'שכור', שהוא 'ערבוב-
הדעת' בנ"ל - אינו יכול לקום על
רגליו - פי בה'רגליו' מלבש בחינת ה'חיות',
בחינת ה'מחין', בבחינת 'נעוץ סופו בתחלתו'
וכו'. ועל-כן ה'רגליו' הם בחינת ה'דבור'
(לקוטי-מוהר"ן ח"ב פא), פי ה'דבור' תלוי ב'דעת'
בנ"ל.

וב'בהמות ו'חיות' שאין להם 'דבור ודעה'
- הם בבחינת 'ירידת ונפילת'
בחינת ה'חיות' שברגליו, ועל-כן אין להם
פח לעמד ולסמוך הגוף על רגליהם לבידם,
וצריכין לילך על ארבע, פי אין להם פח
רגלי אדם'.

ובה'רגליו' נפר ביותר גדל ההפרש
וההבדל שבין אדם לבהמה -
פי זה הולך בקומה זקופה על הרגליו לבידם,
והבהמה אין לה זה הפח לילך על רגליו
לבידם. וכל-זה מחמת שאין לה 'דבור ודעה',
שזהו ההפרש שבין 'גדר אדם' ל'גדר בהמה',
שמהו בא ההפרש הגדול שבתמונת צורתם,
שהוא נפר ביותר בעמידת רגליהם.

ועל-כן נפר ההפרש שבין 'טהורים'
ל'טמאים', גם-כן בה'רגליו' -
ששם בחינת ההשתלשלות החיות של
בחינת 'דבור ודעה'.

ועל-כן ב'טהורים' - שה'נפש העשוקה'
שנפלה מ'מדבר' ל'חי', אינה

כבושה ונתפסת שם כל-כך בנ"ל, על-כן
ה'חיות' בוקע ויוצא דרך ה'רגליו', ששם הוא
בחינת 'התלבשות הנפש' בנ"ל. וזהו הסימן
של "מפרים פרסה" - ש'נסדקו הרגליו' על-
ידי ה'בקוע'.

אבל ב'טמאין' - הם נתפסין שם מאד
בנ"ל, עד שאינם יכולים לבקע
וליצא כלל, ועל-כן "פרסותיהם קלוטות"
(בכורות מ:).

ב.

(לקוטי-הלכות, סימני-בהמה-וחיה-טהורה ב, ב -
על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יז, פי מרחמם ונהגם')

וזו בחינת 'סימני בהמה ו'חיה', שהם
"מעלה גרה ומפרים פרסה" (ויקרא י, ג)
- זה רמז על 'הארת הצדיק' שעל-ידו
התקון.

פי ה'ניצוצות' שנפלו וירדו ונשתלשלו
ונתלבשו בבהמות ו'חיות, הם בחינת
'שוכני-עפר' - פי ירדו במדרגה התחתונה
מאד, והצדיק מחיה אותם, בבחינת (ישעיה כו,
יט): "הקיצו ורננו שוכני עפר".

וזו בחינת "מעלה גרה". "גרה" - זה
בחינת ה'ניצוצות' והנפשות שנפלו
וירדו מאד, בבחינת (שמואל-ב יד, יד): "וכמים
המגרים [הנגרים] ארצה אשר לא יאספו". פי
ירדו מאד "כמים המגרים ארצה". ועל-ידי
'הארת-הצדיק' שמעורר ומחיה אותם, על-
ידי-זה הם בבחינת "מעלה גרה" - הינו:
שנמשך עליהם 'הארת-הצדיק'.

פי הוא יתברך "חושב לבל ידח מפנו נדח"
(שם), פי "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו,
ג). וזה בחינת "מפרים פרסה" - פי
ה'ניצוצות' שנפלו למקומות הנמוכים כאלה

בבהמות וחיות, הם "כצפרים האחזות בפח" (קהלת ט, יב) - כי הם סגורים במאסר.

אבל על-ידי 'הארת-הצדיק' שמעורר ומחיה אותם בבחינת "מלא כל הארץ כבודו" - על-ידי-זה הוא מראה להם: שגם שם במקום שהם, יש 'פתח' לצאת, כי "מלא כל הארץ כבודו", ואין שום יאוש בעולם כָּלָל.

הפך "פרסותיו קלוטות" (בכורות מ.) - שהוא בחינת שהם קלוטים וסגורים שם, ואינם יכולים לצאת.

ואמרו על-זה אנשי-שלוֹמנו: "שענין זה אנו מוצאים בענין 'מחלל-שבת' - שאף שהוא 'מחלל שבת', אבל כל-זמן שאינו מחלל בפרהסיא - עדין בכלל ישראל הוא, ועדין אין פתו עכו"ם, ואין יינו יי-ננסו!

כי נקדת ה'בושה' שיש בו עדין לבלי לעבר על רצון-השם בפרהסיא - בזה מראה: שעדין 'קדשת-ישראל' בו, ועדין בכלל ישראל הוא!

"את זה תאכלו מפל אשר במים" (ויקרא יא, ט)
- ענין 'אכילת דגים טהורים' -

"ואת החזיר וגו', טמא הוא לכם" (ויקרא יא, ז)

נא.

(שיח-שרפי-קדש ח"ב לה; ח"ו שבג)

אמר רבנו ז"ל: אומרים העולם בדרך הלצה: "אחד שכבר חוטא ואוכל חזיר, לכל-הפחות שיזל שומן החזיר על זקנו!" - ואני אומר: "שכל-הפחות לא יזל על הזקן!" - [די וועלט זאגט: "אז איינער עסט שוין חזיר, זאל אים כאטש רינען אויף די בארד!" - און איך זאג: "זאל כאטש נישט רינען אויף די בארד!"]

כאומר: שהעולם אומרים: "שזה האדם שעושה רע, אל יהיה צבוע ויסתיר מעשיו, אלא טוב שיגלה ויראו הכל את נכלותו!" - ואני אומר: "שכל-הפחות יתביש במעשיו המגנים, ולא יגלה מעשיו ברבים!"

ויש אומרים: שפונת הדברים הוא: "שכל מה שמונע האדם עצמו מלעשות רע בעת חטאו, אפלו מעט, זה גם טוב! - וזהו שאמר: "שכל-הפחות לא יזל משומנו על זקנו!"

נב.

(ח"א יז, ח)

ו'חזינן ההוא פורא דאפיק רישא ממיא" (בבא-בתרא עד.) "פורא" - זה בחינת ה'טוב, שהם 'חלקי נשמות ישראל' עם ה'גרים'.

כי "דגים, אסיפתן הוא מטהרתן" (חלין כז: זהר שמניי מב. תצא רעה:) - זה בחינת 'חלקי נשמות ישראל', בחינת (איוב לד, יד): "רוחו ונשמתו אלו יאסף"; ובחינת 'גרים', בבחינת (תהלים מז, י): "נדיבי עמים נאספו".

ועל-שם-זה נקראים ה'חכמים': "בעלי אספות" (קהלת יב, יא) - שהם מאספים ה'טוב' עם ה'גרים'.

וזה ה'טוב' עם ה'גרים' - "אפיק רישה ממיא" - הינו: שמוציא את ה'שכל' משטיפת "המים הזידונים" (תהלים קכד, ה), שהוא ה'פסילות' השוטף על ה'שכל'.

וב'לקוטי-מוהר"ן ח"א ב, בסוף; ובח"א טז: ש'צדיק-הדור נקרא דג. ובח"א ד בסוף: ש'ישראל מכנים בשם דגים].

נג.

(לקוטי-הלכות, דגים ג, ג-ד-ה - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ואת הערבים')

על-כן "דגים אין צריכין שחיטה" (חלין כז: שלחן-ערוך יורה-דעה יג, א) - פי דגים הם בבחינת 'שרש-הרצון', בחינת "עינא פקיהא, עינא חד דרחמי" (זהר נשא קל. קלז: האזינו רצג) - שזהו בחינת 'רעוא-דרעוין', בחינת 'מצח-הרצון'.

פי "דגים, מים מכסין עליהן" (ברכות נה:), שהוא בחינת 'מימי-הדעת', בחינת 'השגחה', שהוא עקר ה'דעת', "ואין עין-הרע שולטת בהם" (שם), דהינו: דעות חכמי-הטבע, שהם בחינת 'עין-רעה'. פי "עינים על-שם החכמה נאמר", כמו שפתיב (בראשית ג, ז): 'ותפקחנה עיני שניהם' (רש"י שם).

ועין-רעה, זה בחינת 'דעות-רעות', 'חכמות-רעות' של 'חכמי-הטבע', ואין להם שליטה ב'דגים-שבים', שחיותם מ'שרש-הרצון' - פי 'מימי-הדעת' שהוא בחינת 'השגחה', מכסה עליהם.

ועל-כן "דגים, אספתן היא מטהרתן" (חלין כז: זהר שמני מב. תצא רעה:) - זה בחינת 'רצון-דקדושה', בחינת (איוב לד, יד): "רוחו ונשמתו אליו יאסף", שהוא בחינת 'הסתלקות של צדיקים, שנאמר בהם גויעה ואספה" (בבא-בתרא טז:). שמתקשרים נפשם ורוחם ונשמתם בשעת ההסתלקות, ב'שרש-הרצון', שזהו בחינת 'הסתלקות-משה' וכו'.

הינו: שהדגים חוזרים לשרשם תכף ביציאתן מן המים, שהוא בחינת

'שרש-הרצון', שמשם חיותן כנ"ל. ועל-כן "אין צריכין שחיטה כלל" - פי אין לבחינת ה'חיות-רעות' וכו', שום אחיזה בהם, פי הם בבחינת 'שרש-הרצון', כנ"ל.

אך אף-על-פי-כן: יש דגים-טהורים ו'דגים-טמאים' - פי כנגד 'שרש-הרצון', 'מצח-הרצון', יש בחינת 'מצח-הנפש'. וזה בחינת 'דגים-טמאים', שהם כנגד 'דגים-טהורים', שהם בחינת "עינא פקיהא", 'שרש הרצון-דקדושה'. ו'דגים-טמאים', הם כנגדם בבחינת 'מצח-הנפש', שהוא כנגד 'מצח-הרצון' וכו'.

פי אכילתנו צריכה להיות, רק בבחינת 'התגלות-הרצון' - שנוזפה לקשר על-ידי אכילתנו, כל הדברים ל'שרש-הרצון' - לדעת ולהפיר ולהאמין: פי הכל ברצונו לבד ובהשגחתו לבד, לתקן פגם אכילת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), שעל-ידי אכילתו נפגם ה'דעת', ונתגבר דעות 'חכמי-הטבע' שיניקתם רק משם.

ועל-כן צריכין לאכל בקדושה על-פי התורה, כדי לתקן זאת - כדי לזכות על-ידי האכילה, להכניע 'חכמי-הטבע', ולקשר ה'טבע' ל'רצון', כנ"ל.

"כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים בימים ובנחלים, אתם תאכלו" (ויקרא יא, ט) - ענין 'סנפיר הדג' -

נד.

(שיחות-ה'הר"ן רמב)

יש פח ממש בה'ראיה', שהולך 'פח-הראות' ומזיקו בפשינו רעה.

"זֶה לָכֵן הִטָּמָא בְּשָׂרְךָ הַשָּׂרֵץ
עַל הָאָרֶץ וְגו'" (ויקרא יא, כט)
- ענין 'טמאת השרץ' -

נו.

(ח"א ד, בפסוק)

"אמר רבה בר בר חנא: זימנא חדא הוה קאזלינן בספינתא, וחיזינן ההוא כורא דיתבא לה אכלה טינא באוסייה, ואדחיהו מיא" (בבא בתרא עג:).

[פעם אחת נסענו בספינה, וראינו דג ענק, שנכנס 'שרץ קטן' בנחיריו, ומת הדג הגדול ממנו. ואז דחו אותו מי הים אל שפת הים, כדרך כל דבר מת שהמים פולטים אותו אל החוף].

פרש הרשב"ם: "כורא" - דג. "אכלא" - טינא - שרץ קטן. "באוסייה" - בנחיריו של דג נכנס השרץ. "ואדחיהו מיא" - הדיחיהו המים והשליכיהו ליבשה, כדרך 'ים' שאינו סובל דבר מת.

פרוש: "ספינה" - לשון חשיבות, בחינת מלכות. שרבה בר בר חנה' חקר בשכלו אודות המלכות, איך בני ישראל מעלין אותה.

"וחזינן האי כורא" - 'ישראל' מכנין בשם 'דגים', כמו שפתוב (בראשית מח, טז): **"וידגו לרב בקרב הארץ"**.

"דיתבא ליה אכלא טינא בנחיריו" - זה בחינת 'תפלתן של ישראל', כמו שפתוב (ישעיה מח, ט): **"ותהלתי אחטם לך"**.

שנתערב 'שרץ', הינו: 'טמאה', בתפלתו ועבודתו, ובלבל אותו, ולא היה יכול איש הישראלי הזה לעבד עבודתו תמזה.

ודע: ש'סגלה לעין הרע': 'סנפיר של דג' לעשן בו, וסימן: 'סנפיר' בגימטריא: 'ר"ע-ע"ן'. וביותר מסגל: 'סנפיר' של מין דגים שקורין אותו: 'שלע"י' - 'ש"ל-ע"י' - "לשון נופל על לשון" (בראשית רבה לא, ח).

נפח-אחר: לתלות ה'סנפיר' הנ"ל, על האדם או תינוק שמרגל שיהיה לו לפעמים 'עין הרע', וינצל.

'עין הרע' נמשך מהארבע-מאות איש שהלכו עם עשו להלחם עם יעקב, "להטיל עין-רעה חסוֹשֶׁלֹום במחנה של יעקב" (מגיד-מישרים, פרשת וישלח), ו'סנפיר' הוא מספר 'ארבע-מאות' שהוא מספר 'ר"ע-ע"ן' במקוון, כנגד ה'ארבע-מאות איש של עשו הנ"ל. ועל-כן 'סנפיר' מציל מזה.

"ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו וגו'"
 (ויקרא יא, יג)
- ענין 'כ"ד מיני עופות טמאים' -

נה.

(חיי-מוהר"ן תקנז)

הבעל-שם-טוב ז"ל השיג וראה כל ה'רפואות', כמו שהם נקראים בכל ה'שבעים-לשון', בפרשת "כ"ד מיני עופות טמאים" (ויקרא יא, יג-ט).

מָה עָשָׂה הָאִישׁ הַזֶּה? - עָשָׂה שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת: (א) הִתְקַשְּׁרוֹת לְהַצְדִּיק. (ב) נְתִינַת הַצְדָּקָה. (ג) וְדוּוּי־דְבָרִים.

וְעַל־יְדֵי־זֶה שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הֵנָּה
נִתְעוֹרַר בְּתִשׁוּבָה' עַל־יְדֵי
'שָׂרֵץ קָטָן' שֶׁבְּנִחְרִיו, עַל־יְדֵי שְׁהֲרָגִישׁ
'טְמָאָה קֹטְנָה' שֶׁמְבַלְבֵּלֶת אוֹתוֹ.

גוֹרֵם עַל־יְדֵי תִשׁוּבָתוֹ: שְׂגָם הַרְשָׁעִים-
הַגְּמוּרִים שִׁיֵּצְאוּ מִכָּל־יִשְׂרָאֵל עַל־
יְדֵי רַבּוּי מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים - נַעֲשִׂים כַּפֵּסָא
לְקַדְשָׁה, וְחוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה, וְעוֹזְרִים גַּם הֵם
לְעוֹבְדֵי־הַשָּׁם, שִׁיִּבְנוּ 'בְּנִינִים־דְּקַדְשָׁה'.

ז.ז.

(שִׁיחֻוֹת־הַר"ן קו)

'חֲכָמָה־אֲמִתִּית' עִם 'אֲמוּנָה', נִקְרָא
'רְאִיָּה'. וְלַעֲמַת זֶה,
הַחֲכָמִים שְׂאִין לָהֶם 'אֲמוּנָה', נִקְרָאִים "בְּעַלִּי
רְאִתָּן" (כְּתוּבֹת ע"ז), וְכִמּוֹ שִׁפְרֵשׁ רִש"י (שָׁם):
"שִׁישׁ לָהֶם שָׂרֵץ בְּמַחֵם" - הֵינּוּ: שִׁישׁ לָהֶם
טְמָאָה וּכְפִירָה בְּמַחֵם.

וְצָרִיכִין לְהִרְחִיק מֵאֲנָשִׁים אֵלּוּ אֲפִלוּ
מִשְׁכוּנָתָם, כִּי הֵבֵל־פִּיָּהֶם מְזִיק
לְאָדָם־כָּשֶׁר, שִׁיִּפֹּל לְתַאֲוֹת־נְאוּף.

ז.ח.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, פָּבוֹד ח"ב ב)

כָּל הַפָּבוֹד' שֶׁל כָּל הַמְּלָכוּתוֹת, נִכְלָלִים
בְּאַרְבַּע מְלָכוּתוֹת. וְעַל־יְדֵי "מַעֲשֵׂה
מְנוּרָה" (שְׁמוֹת כה, ל"א-מ; לז, יז-כד; בַּמִּדְבָּר ח, א-ד),
וְ"קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת יב, ב), וְ"קְטֹרֶת" (שְׁמוֹת
ל, ז-ח; לז-לח), וְ"שְׁמִירָה מִן מֵאֲכָלִים טְמֵאִים"
(וַיִּקְרָא י"א) - כָּל הָאַרְבַּע מְלָכוּתוֹת, מְחִזְרִים אֶת
הַפָּבוֹד שֶׁבְּתוֹכָם לְהַשִּׁיב־יָתְבָרוּ.

וְהַרְבַּ מְטַשְׁעֵהוּרִין ז"ל צִיָּן לְשִׁמוֹת־רַבָּה טו, כח:
"הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם" (שְׁמוֹת יב, ב) - זֶה אֶחָד מֵאַרְבָּעָה דְבָרִים
שֶׁהָרָאָה הַקִּדּוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְמַשֶּׁה בְּאַצְבָּעוֹ, לְפִי שֶׁהָיָה
מִתְקַשֶּׁה בְּהוֹ. הָרָאָהוּ 'מַעֲשֵׂה שְׂמֹן הַמִּשְׁחָה', שֶׁנֶּאֱמַר (שָׁם
ל, ל"א): "שְׂמֹן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ יִהְיֶה זֶה לִי" וְגו'. הָרָאָהוּ
'מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה', שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמִּדְבָּר ח, ד): "וְזֶה מַעֲשֵׂה
הַמְּנֵרָה". הָרָאָהוּ הַשְּׂרָצִים, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא י"א, כ"ט): "וְזֶה
לָכֶם הַטְּמָא". וְהַלְבָּנָה, שֶׁנֶּאֱמַר: "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם".

"בְּמִים יוֹבָא, וְטָמָא עַד הָעֶרֶב וְטָהוֹר"
(וַיִּקְרָא י"א, לב)

בְּנִין אָב לְכָל הַטְּמָאִים שִׁיִּבּוּאוּ בְּמִים.
(רַמְבַּ"ם, מְקוּאוֹת פ"א ה"ב)

"אֵךְ מַעֲיָן וּבוֹר מְקוּוֹה מִים יִהְיֶה טָהוֹר"
(וַיִּקְרָא י"א, לו)

"יִהְיֶה טָהוֹר" - הַטּוֹבֵל בָּהֶם מִטְּמָאָתוֹ. (רִש"י)

עֲנִינֵי 'מְקוּוֹה וְטְבִילָה בְּמְקוּוֹה' - נִמְצְאִים בְּפִרְשַׁת
'טָהוֹרָה', בַּפָּסוּק (וַיִּקְרָא טו-יג): "וְרַחֵץ בְּשִׁירוֹ בְּמִים"

**"וְכָל כָּלִי חָרַשׁ אֲשֶׁר יִפֹּל מֵהֶם אֶל תּוֹכוֹ, כָּל
אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא, וְאֵתוֹ תִּשְׁבְּרוּ"** (וַיִּקְרָא י"א, לג)
- עֲנִיָּן 'שְׁבִירַת כָּלִי חָרַס' -

שְׁבִירַתָּן הוּא טְהוּרָתָן. (פְּלִיט פ"ב מ"א)

ז.ט.

(ח"ב צ)

**"שִׁעַר הַחֲרָסִית הָיָה בִּירוּשָׁלַיִם, שֶׁהָיָה
מִשְׁלִיכִין שָׁם שְׁבָרֵי חָרָסִים"** (רִש"י
יְרֵמְיָה יט, ב). וְזֶה הַשִּׁעַר' הוּא כְּנֶגֶד פְּתַחָה שֶׁל
גֵּיהֶנָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יְרֵמְיָה שָׁם): "וַיִּצְאָתָּ אֶל
גֵּיא בֶן הַנֶּגֶם אֲשֶׁר פָּתַח שִׁעַר הַחֲרָסִית". וְ"גֵי
בֶן הַנֶּגֶם", זֶהוּ בְּחִינַת הַגֵּיהֶנָם" (סְפָר ל"ב: עֲרוּבִין
יט.).

"והתקדשתם והייתם קדשים" (ויקרא יא, מד)

"והתקדשתם" – אלו מים ראשונים. (ברכות נג:)

לא.

(שיח-טרפיקדש החדש ח"ג טז)

מעשה: שהיתה סעודה בבית רבנו ז"ל, ומוהרנ"ת ז"ל וחבריו היו נוטלים ידיהם מקדם בכונה, לילך במהרה עם רבנו ז"ל על שלחנו.

ובאשר הלכו לסעד שם, אמר להם רבנו ז"ל: "דאסטאל"?! [בלשון רוסית: אל השלחן?!] – לרמז להם: **פי אצל היהודים** אם רוצים לילך לאכל, **אומרים שהולכים לטל ידיהם; ולהבדיל אצל הגוים, אומרים שהולכים אל השלחן.**

וימאז נהג מוהרנ"ת להקפיד על-זה, שלא לילך בשלחן אחר, בלי נטילת-ידיים מקדם עוד פעם, אף-על-פי שנטל כבר מקדם – **פי קשה לשמור מהפסח-הדעת, לשמור ידיו בנקיות כראוי.**

[וכן נהגו גם שאר אנשי-שלומנו להקפיד על-זה. רבי לוי יצחק בענדער ז"ל. (עין שלחן-ערוך ארח-חיים קסד, ב; קע, א; וב'משנה-ברורה קעח ס"ק מז).]

וזהו: 'ששוברין כלי-חרס בשעת השדוף':
– לרמז שני ענינים:

(א) אם היא 'אשה רעה' – תקבל הכל באהבה, ואל תבגד בה, **פי על-ידי-זה "אינך רואה פני גיהנם" (ערובין מא:).**

(ב) אם היא 'אשה טובה' – דע וזכר: שיש 'גיהנם', ולא תהיה נמשך אחר פאותה, **ותקדש עצמך כראוי!**

וכל-זה מרמזין לו: על-ידי 'שבירת כלי-חרס, שהוא בחינת 'שער החרסית', שהוא בחינת 'פתיחה של גיהנם'.

(עין לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, ח; ח"א רסה – עוד שני טעמים על שבירת כלי-חרס בשעת השדוף).

"ונטמתם בם" (ויקרא יא, מג)

אל תקרי 'ונטמתם', אלא 'ונטמטם'. (יומא לט.)

ל.

(ח"א ה, ג)

כש'נלגלתא-דמחא' אטום בטמאה (על-ידי 'חכמות-חיצוניות' ומחשבות-זרות), **כמו שכתוב (ויקרא יא, מג):** "ונטמתם בם" – אזי אין קולו נשמע, ואי-אפשר לו לבון בתפלתו, ואי-אפשר לו לשמח.

לקוטי תפלות

פרשת שמייני

מפתח התפלות

[א] "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו, וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל" (ח"א ע).

[ב] "וַיִּרְא כְבוֹד ה' אֶל כָּל הָעָם וְגו'" - עֲנִין 'הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה' ב'מִשְׁכַּן' (תפלות-ותחנונים ח"ב ז).

[ג-ד-ה] "זאת החיה אשר תאכלו. אך את זה לא תאכלו וגו'", "זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו" - עֲנִין 'מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת' (לקוטי-תפלות ח"א יז; ח"א לז; ח"ב נ).

[ו] "זאת החיה אשר תאכלו. אך את זה לא תאכלו וגו', טמא הוא לכם". עֲנִין 'חִיּוֹת-טְהוֹרוֹת' ו'חִיּוֹת-טְמֵאוֹת', 'מִחֲשָׁבוֹת-טְהוֹרוֹת' ו'מִחֲשָׁבוֹת-רְעוֹת' (תפלות-ותחנונים ח"א לט).

[ז] "וְכָל כְּלֵי חָרֶשׁ אֲשֶׁר יַפֵּל מֵהֶם אֶל תּוֹכּוֹ, כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכּוֹ יִטְמָא, וְאֵתוֹ תִּשְׁבְּרוּ". שְׁבִירַתֵּן הוּא טְהוֹרַתֵּן - עֲנִין 'שְׁבִירַת כְּלֵי חָרֶס' בְּשִׁדּוּכִים (לקוטי-תפלות ח"ב מו).

[ח] "וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדָשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי". "וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם, אֲלוֹ מִים רְאוּשׁוֹנִים". "וְהִיִּיתֶם קְדָשִׁים, אֲלוֹ מִים אַחֲרוֹנִים" - עֲנִין 'נְטִילַת-יָדִים' ו'מִים-אַחֲרוֹנִים' (לקוטי-תפלות ח"א יז).

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ע ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ע, ו'יהי ביום השמיני')

"וְיִהְיֶה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן

וּלְבָנָיו, וּלְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל" (ויקרא ט, א)

מִשְׁבְּנֵי אַחֲרָיו נְרוּצָה. כְּבוֹדָךְ הַגָּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ הָעִירָה וְהַקִּיְצָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר
מָלָא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ, וּבַחֲסִדְךָ
הַגָּדוֹל נָתַתָּ לָנוּ צְדִיקִים-אֲמִתִּים בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר, אֲשֶׁר כְּבוֹדָךְ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שׁוֹכֵן
אֲצִלָּם.

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הוֹדַעְתָּ לָנוּ, כִּי אֵין
דּוֹר יְתוֹם. וְגַם בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ
הַפְּלֵאת חֲסִדְךָ עִמָּנוּ, וְנָתַתָּ לָנוּ צְדִיקִים-
אֲמִתִּים גְּדוֹלִים וְנוֹרְאִים, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא
שָׁמַם, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה שׁוֹכֵן
אֲצִלָּם.

כִּי הֵם בְּחִינַת "מִשְׁכַּן כְּבוֹדָךְ", אֲשֶׁר
קִדְשַׁת שְׁכִינַת אֱלֹהוּתְךָ נִמְשָׁךְ וְשׁוֹכֵן
אֲצִלָּם תָּמִיד, כִּי הֵם עֲנוּיִם בְּאֵמֶת
שְׁמֵימִים עֲצָמָם כְּעָפָר.

אֲשֶׁר כָּל הַבְּרִיאָה עִם כָּל פְּרֻטִיהָ, הַכֹּל
כְּאֲשֶׁר לְכֹל, עוֹמֵד עֲלֵיהֶם, וְהַכֹּל
נִמְשָׁךְ מֵהֶם, כִּי הֵם צְדִיקֵי יְסוּדֵי עוֹלָם,
שֶׁהֵם יְסוּד כָּל הַבְּרִיאָה, וְהַכֹּל צְרִיכִים
לְמִשְׁךְ אֲלֵיהֶם, לְקַבֵּל חַיּוֹת וְקִיּוּם מֵהֶם.

כִּי עֲלֵיהֶם עוֹמֵד הַכֹּל, וְכָל יִשְׂרָאֵל כֻּלָּם
הֵם עֲנָפִים מֵהֶם, וְנִמְשָׁכִים אֲלֵיהֶם,
וּמְקַבְּלִים כָּל הַחַיּוֹת וְהַשְּׁפַע מֵהֶם, כִּי הֵם
מְחַיִּין אֶת כֻּלָּם, וַיֵּשׁ לָהֶם 'פַּח-הַמּוֹשָׁךְ'
לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוֹת אֲצִלָּם, וְלַהֲמַשִּׁיךְ כָּל בְּנֵי

הָעוֹלָם אֲצִלָּם, לְקַרְבָּם כָּלֵם אֵלֶיךָ תְּתַבַּרְךָ
לְנִצָּח.

וְנִזְכָּה כְּלָנוּ לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיקִים-
אֲמִתִּים בְּהִתְקַרְבוֹת גְּדוֹל,
וְלִשְׁמַע תּוֹרָתָם הַקְּדוֹשָׁה, וְלִלְמַד סְפָרֵיהֶם
הַקְּדוֹשִׁים, וְלִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵיהֶם
וְעֲצוּתֵיהֶם וְשִׁיחוּתֵיהֶם הַקְּדוֹשׁוֹת
בְּשִׁלְמוֹת, בְּאֵמֶת וּבִתְמִימוֹת, כְּרִצּוֹנְךָ
וּכְרִצּוֹנָם הַקְּדוֹשׁ.

עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה, לָשׁוּב אֵלֶיךָ
בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה מִהֲרָה, בְּאֵמֶת
וּבְלִב-שָׁלֵם, "בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבב מְרַב
כָּל".

וְתִזְכְּנוּ לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל, כָּל הַתְּאוֹת-
רְעוֹת, וְכָל הַמְּדוּת-רְעוֹת,
וְנִזְכָּה לְבַטֵּל עֲצָמָנוּ לְגַמְרֵי, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה
לְעֲנוּהָ אֲמִתִּיית, בְּבַחֲיַנַּת עָפָר מִמֶּשׁ.

עַד שְׁנִזְכָּה, שְׂיִהְיֶה לָנוּ גַם-כֵּן 'פַּח-
הַמּוֹשָׁךְ', וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוּתְךָ
וְקִדְשָׁתְךָ אֵלֵינוּ, וְלַהֲמַשִּׁיךְ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ
לְאִמוּנָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, וְלַצְדִּיקִיךָ-הָאֲמִתִּיִּים,
וְלַעֲבוּדָתְךָ וְלַתּוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר גְּלִית
לָנוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאְךָ, וְעַל-יְדֵי כָּל
צְדִיקֵי-הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים.

וְעֲזָרְנוּ וְזָכְנוּ לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית
הָאֵמֶת. וְתִמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ כְּבוֹד-
דְּקִדְשָׁה, לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּאֵמֶת, כְּבוֹד
הַנִּמְשָׁךְ מֵהַצְדִּיק-הָאֵמֶת שֵׁישׁ לוֹ 'פַּח-
הַמּוֹשָׁךְ', אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת הַמְשָׁכָן
תָּמִיד, וְאֲצִלוֹ שׁוֹכֵן כָּל הַכְּבוֹד הָאֵמֶת
דְּקִדְשָׁה, אֲשֶׁר כָּל זָקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשִׁי, וְרֵאשִׁי,

וְשׁוֹטְרִיו, וְשׁוֹפְטָיו, מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל, כָּל־מִקְבְּלִים כָּל כְּבוֹדָם וְגִדְלָתָם מִמֶּנּוּ.

זַבְנוּ לְכַבּוֹד־דְּקִדְשָׁה כְּזֹה, אֲשֶׁר עַל־יְדוֹ יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ כְּבוֹדָךְ הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם תָּמִיד, וְתִמְלֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ כְּבוֹדָךְ מְהֵרָה, וְכְבוֹדָךְ יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכַתּוֹב: "אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי, וְכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן, וְתַהֲלִתִּי לְפָסִילִים". וְנֹאמַר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ, בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד מַלְכוּתָךְ יֹאמְרוּ, וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ". "בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן".

☪ [ב] תפלות ותחנונים ח"ב ז ☪
 (על-פי שיחות-ה"ר"ן מ)
 "וַיִּרְא כְבוֹד ה' אֵל כָּל הָעָם וְגו'" (ויקרא ט, כג)
 - ענין 'השיראת השכינה' ב'משכן' -

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתְּה הוֹדַעְתָּנוּ: כִּי עָקַר הַגְּאֻלָּה שְׁגֹאֲלָתָ אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם, הִיָּה בְּשִׁבִיל הַתְּכַלִּית הַזֶּה, שְׁנֹזֶפֶה לְכַנֵּס לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְלִבְנוֹת שָׁם אֶת הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ.

אֲשֶׁר שָׁם זָכוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לִרְאוֹת בְּהַתְּגַלּוֹת גְּדוֹל וְנִפְלְאָה, עֲנִין זֶה שֶׁל "עֲלִיוֹנִים לְמִטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה", כִּי אֶתְּה תִתְּבַרְךָ לְמַעְלָה מִן הַכֹּל, וְאִין לְמַעְלָה מִמֶּךָ. וּבְמִקּוֹם גְּדֻלָּתְךָ, שָׁם נִמְצָא

עֲנֻתָנוּתְךָ. וְהוֹרַדְתָּ שְׁכִינָתְךָ כְּבִיכּוֹל לְמִטָּה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם".

וְצִוִּיתָ לָנוּ, לְהַקְרִיב שָׁם קִרְבָּנוֹת לְפָנֶיךָ, דִּיקָא מִמִּינִים הַשְּׁפָלִים מִבְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת, וְגַם מִמִּינִים הַדּוֹמְמִים וְהַצּוֹמְחִים, דְּהִינּוּ: מֶלַח וְסֹלֶת וַיִּין וְשֶׁמֶן וּמַיִם. וְהִבְטַחְתָּנוּ: שְׁיַעֲלוּ הַקִּרְבָּנוֹת לְרִיחַ־נִיחוּחַ לְפָנֶיךָ. וְעַל יְדֵי חֲכֻמָּיִךְ־הַקְּדוֹשִׁים גְּלִיתָ לָנוּ: כִּי "סְלוּקָא דְּקִרְבָּנוֹת עַד אִין־סוּף כְּבִיכּוֹל".

אֲשֶׁר מִכָּל־זֶה רָאוּ וְהִבִּינוּ: כִּי אֶתְּה כָּל יְכוֹל וְכוֹלָלִים יַחַד, כִּי כָּל־מִשְׁרָשׁ אֶחָד יִצְאוּ, וְאֶתְּה בְּרֵאתָ אֶת כָּל־מִשְׁרָשׁ בְּחַ וּגְבוּרָה, לְהַפְּךָ כָּל דְּבָר מֵרָשׁוּ לְסוּפוֹ וּמִסּוּפוֹ לְרָשׁוּ. וְלַעֲשׂוֹת מִעֲלִיוֹנִים, שְׁיִהְיוּ תַחְתּוֹנִים. וּמִתַּחְתּוֹנִים, שְׁיִהְיוּ עֲלִיוֹנִים.

כִּי אֶתְּה "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּךָ מִזְמָה". "וְלֹא יִפְלֵא מִמֶּךָ כָּל דְּבָר", וּמִי יֹאמַר לְךָ מָה תַעֲשֶׂה וּמָה תִפְעֵל.

עַל־כֵּן חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ גַם עַתָּה, וְהַעֲלֵה אוֹתָנוּ מִמַּעַמְךָ נִפְלִיתָנוּ וְיִרִידְתָּנוּ וְשְׁפִלוּתָנוּ, וּבְנֵה עֵירָךְ, וְשִׁכְּלֵל הַיְכָלְךָ, וְקַבֵּץ קְבוּצַת־גְּלוּיֹת, וּפְדֵה צֹאנֶךָ, וְשִׂמַח עֲדֻתְךָ.

"זָכַר עֲדֻתְךָ קִנִּיתָ קָדָם, גְּאֻלָּתְךָ שִׁבְט נִחַלְתָּךְ, הִר צִיּוֹן זֶה שְׁכַנְתָּ בוֹ". בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, וְשִׁמְחֵנוּ בְּתַקּוּנוֹ, וְהִשְׁבֵּה כְּהָנִים לְעַבּוֹדְתְּךָ, וְלוֹיִם לְשִׁירְךָ וְלִזְמָרְךָ, וְהִשְׁבֵּה יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם, וְשָׁם

נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קִרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵנוּ,
תְּמִידִים כְּסֹדֶרֶם, וּמוֹסָפִים כְּהִלְכָתֶם.

וְקַיִם לָנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "כִּי שָׁחָה
לְעֶפֶר נַפְשֵׁנוּ, דְּבָקָה לְאָרֶץ בְּטַנְנוּ.
קוֹמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ, וּפָדַנּוּ לְמַעַן חֲסֹדֶךָ."
אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

⊗ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יז ⊗

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א יז, זי"הי הם מריקים שקיהם)

"זאת החתיה אשר תאכלו. אך את

זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב"ד)

"זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו" (רש"י: חלין מב.

ויקרא-רבה יג, ד; תנחומא שמייני ח; ספרא שמייני ב)

- ענין 'מאכלות אסורות' -

וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרְנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַגְּדוֹלִים, וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי
'מֵאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת', הֵן מ'אֲסוּרֵי
דְּאוּרֵיטָא', הֵן מ'אֲסוּרֵי דְרַבָּנָן'.

וְתִשְׁמַר אוֹתָנוּ תָּמִיד, שְׁלֵא יֵאָרַע לָנוּ
שׁוּם מְכַשׁוֹל לְעוֹלָם חֶסֶת-
וְשָׁלוֹם, וְלֹא יָבוֹא לְתוֹךְ פִּינוּ, שׁוּם מֵאֲכָל
הָאֲסוּר לָנוּ.

כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ רְבוּנוּ דְּעֵלְמָא כְּלָא:
שְׂאֵי-אֲפֻשֶׁר לְבֶשֶׁר-וֹדָם, לְהִזְהַר
וְלִהְשֵׁמַר בְּעֲצָמוֹ מִכָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת-
אֲסוּרוֹת' וּמִתְעַרְבוּתֵיהֶם, אֲשֶׁר פָּרְטִייהֶם
וְדִקְדוּקֵיהֶם רַבִּים מְאֹד וְעֲצָמוֹ מִסְפָּר,
וְאַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַפְּגָם הָעֲצוּם הַפּוֹגֵם
בְּנַפְשׁ יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי 'מֵאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת'
חֶסֶת-וְשָׁלוֹם.

עַל-כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ, וְעֲזָרְנוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ, וְשִׁמְרֵנוּ אֶת נַפְשֵׁנוּ,
שְׁנֹזְכָה לְהִיּוֹת נְצוּלִים וּפְרוּשִׁים וּמְבַדְּלִים
לְגַמְרֵי, מִכָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת',
מ'נְבִלוֹת', ו'טְרָפוֹת', מ'שְׁקָצִים',
וּמ'רְמָשִׁים', מ'בֶּשֶׁר-בְּחֶלֶב', וּמ'יֵין-נֶסֶךְ',
מ'חֶלֶב', ו'דָּם', מ'גֵיד-הַנְּשָׂה', ו'אֶבֶר מִן
הַחִי', וּמ'פֶת שֶׁל עֶכוּ"ם', וּמ'בְּשׁוּלֵי
עֶכוּ"ם', וּמ'שָׂאֵר כָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת-
אֲסוּרוֹת', מֵהֶם וּמִתְעַרְבוּתֵיהֶם,
ו'מִמְשָׁהוּ חֶמֶץ בַּפֶּסַח'.

מִכָּלֵם תִּשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הָעֲצוּמִים, שְׁלֵא יִכְנָסוּ לְתוֹךְ
פִּינוּ, וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ, וְנִהְיֶה
אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ, נְקִיִּים וְטְהוּרִים
וּמְבַדְּלִים מֵהֶם לְגַמְרֵי, וְתִקְדָּשׁנוּ
בְּקִדְשֶׁתְךָ הָעֲלִיוֹנָה.

וְתַקַּיִם בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְהִייתֶם לִי
קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי". חוּס
וְחָמַל עָלֵינוּ, וּפָדַנּוּ וְהַצִּילֵנוּ וּמְלַטְנוּ מִכָּל
מִינֵי טוֹמְאוֹת, וּמִכָּל הַדְּבָרִים הַמְּשַׁקְּצִין
אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְקִדְּשָׁנוּ בְּכָל מִינֵי קִדְּשׁוֹת.

וְנִזְכָּח עַל-יְדֵי אֲכִילַתְנוּ בְּקִדְּשָׁה,
לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל כְּסִילוֹת דַּעְתָּנוּ,
וְכַעוֹר מַעֲשֵׂינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ שִׁיְהִי נִשְׁלָם
דַּעְתָּנוּ, עַל-יְדֵי אֲכִילַתְנוּ בְּקִדְּשָׁה וּבְטָהֳרָה
כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב.

☪ [ד] לקוטי תפלות ח"א לז ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א לז, 'דרשו ה' ועזו')

"זאת החיה אשר תאכלו. אך את

זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב-ד)

"זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו" (רש"י: חלין מב.

ויקרא רבה יג, ד; תנחומא שמני ח; ספרא שמני ב)

- ענין 'מאכלות אסורות' -

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
מ'מאכלות אסורות', ולא
יבא לתוך פינו שום דבר האסור לנו, ולא
נפשל לעולם ב'נבלות וטרפות', אפלו
בשוגג ובאנס.

וְתִצֵּיל אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, מ'שוחטים
שאינם הגונים', ותפריש אותנו
ותבדיל אותנו, מכל מיני נבלות וטרפות
דאורייתא ודרבנן.

וְתִזְמִין לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ תָּמִיד, שוחטים
הגונים וכשרים, ותהיה עמם
תמיד, ותשמר אותם ואותנו, שלא יפשו
עמך ישראל על-ידם לעולם ב'נבלות
וטרפות' חס-ושלום.

וְנִזְכָּה, שִׁיהִיָּה נִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי-זֶה עָלֵינוּ,
שפע טובה וברכה ורחמים
וחיים ושלום, ונזכה לפרנסה טובה
בכבוד, בלי שום יגיעה וטרחא וטרדא
כלל.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן
שִׁמְךָ, וְלְמַעַן שְׂכִינַת עֲזֶךָ, וְלְמַעַן
אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְלְמַעַן כָּל
הַצַּדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים. וְעֲזָרְנוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ,
וְהִצִּילְנוּ, וּמְלִטְנוּ, מ'שוחטים רעים',
מ'שוחטים שאינם הגונים'.

וְשִׁמְרֵנוּ תָּמִיד, שְׁלֵא יִבֵּא לְתוֹךְ פִּינוּ,
שום מכשול נבלה וטרפה, כי
אתה "כל תוכל, ולא יבצר ממך מזמה",
ובינך הכל, ואתה יכול לשמר אותנו גם
עכשיו בדורות הללו, מ'נבלות וטרפות',
ומ'שוחטים שאינם הגונים'.

חוּם וְחַמַּל עָלֵינוּ, לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ,
וקדשנו בקדשך, והבדילנו מן
'מאכלות אסורות', כמו שכתוב:
"וַאֲבָדִיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי".

וְנִזְכָּה לְקִיָּם מִקְרָא שְׁכָתוּב: "וְאֲנָשִׁי
קָדַשׁ תִּהְיוּן לִי, וּבִשָּׁר בִּשְׂדֵה
טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ, לְכָלֵב תִּשְׁלַכוּן אֹתוֹ".
וכתיב: "וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, כִּי
קְדוֹשׁ אֲנִי". ויקים מקרא שכתוב: "טָרֶף
נָתַן לִירְאִיו, יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ".

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"ב נ ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב כט, 'כשארע שאלה בבית
האדם')

"זאת החיה אשר תאכלו. אך את

זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב-ד)

"זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו" (רש"י: חלין מב.

ויקרא רבה יג, ד; תנחומא שמני ח; ספרא שמני ב)

- ענין 'מאכלות אסורות' -

וּבְבִין יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
ואלהי אבותינו, עושה נפלאות
בכל-עת, שתהיה עמי תמיד, ותשמר
אותי שלא אפשל לעולם בשום
'מאכלות אסורות' חס-ושלום, ולא
יזדמן שום 'תערוכות אסור בהתר' בביתי
לעולם.

וַאֲפֹלוּ אִם לַפְעָמִים בְּאִיזָה אוֹנָס,
 יתְעַרֵב מֵעַט אֲסוּר בְּהִתֵּר, יִהְיֶה
 בְּטֵל בְּמַעֲוָטוֹ בְּהִתֵּר, שְׂיִהְיֶה הַהִתֵּר מְרַבָּה
 מִמֶּנּוּ, כְּשֶׁעוֹר שְׂיִוָּכַל לְבַטְלוֹ כְּפִי דִינֵי
 תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה.

☪ [ו] תפלות ותחנונים ח"א לט ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רלב, 'כשמתגברים מחשבות-
 זרות')

"זאת החיה אשר תאכלו. אך את זה לא
 תאכלו וגו', טמא הוא לכם" (ויקרא יא, ב-ח)
 ענין 'חיות-טהורות' ו'חיות-טמאות',
 'מחשבות-טהורות' ומחשבות-רעות'

"יְהוָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וַיִּשְׂרָאֵל
 אֲבֹתֵינוּ, שְׁמֵרָה זֹאת לְעוֹלָם
 לִיַּצֵּר מַחְשְׁבוֹת לְבַב עַמּוֹךְ, וְהִכֵּן לְכַבֵּם
 אֵלֶיךָ."

"לְמָה יִהְיֶה תַעֲמֹד בְּרַחוּק, תַּעֲלִים
 לַעֲתוֹת בַּצָּרָה. בַּגְּאוֹת רָשָׁע יִדְלַק
 עֵינַי, יִתְפָּשׂוּ בְּמַזְמוֹת זֹו חָשְׁבוּ. רַבַּת אֲדֹנָי
 רִיבֵי נַפְשֵׁי, גְּאֹלֶת חַיִּי. רְאִיתָה יְהוָה
 עוֹתְתִי, שְׁפָטָה מִשְׁפָּטִי. רְאִיתָה כָּל
 נַקְמָתָם, כָּל מַחְשַׁבְתָּם לִי. שְׁמַעַת חֲרַפְתָּם
 יְהוָה, כָּל מַחְשַׁבְתָּם עָלַי. יְהוָה הִפִּיר עֲצַת
 גּוֹיִם, הִנִּיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים."

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה יָדַעְתָּ גְּדֹל רַבּוּי
 הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת וְהַרְהוּרִים-
 רְעִים הַשׁוֹטְפִים עַל מַחֲנוּ בְּכָל עֵת.

כִּי עַקֵּר הָאָדָם הוּא הַמַּחְשְׁבָה, וְעַל-כֵּן
 מִתְגַּבְּרִין בְּכָל פַּעַם הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת
 שֶׁהֵם מִבְּחִינַת "אָדָם דְּסִטְרָא-אַחְרָא, אָדָם

בְּלִיעַל", ו"לוֹלֵי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ בְּקוּם
 עָלֵינוּ אָדָם, אֲזֵי חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ".

עַל-כֵּן חוּס וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ, וְתֵן בְּנוֹ
 כַּח וּגְבוּרָה וְעֲצָה וְשִׁכְל-
 דְּקַדְשָׁה, אֵיךְ לְהִתְגַּבֵּר עָלֵיהֶם וּלְנַצֵּחַ
 אוֹתָם.

כִּי אֲתָה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: גְּדֹל יִקְרַת
 הַמַּחְשְׁבוֹת-קְדוּשׁוֹת, שֶׁהֵם מִבְּחִינַת
 הַחַיּוֹת טְהוּרוֹת וְקְדוּשׁוֹת, שֶׁבְּמִרְכָּבָה
 הָעֲלִיּוֹנָה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה.

וְלִהְפֹּךְ: גְּדֹל גְּנוּת וּפְגָם הַמַּחְשְׁבוֹת-
 רְעוּת, שֶׁהֵם מִבְּחִינַת הַחַיּוֹת-
 טְמֵאוֹת, שֶׁבְּמִרְכָּבָה דְּסִטְרָא-אַחְרָא
 רַחֲמָנָא-לִיצְלָן.

וּכְשֶׁהָאָדָם מִתְגַּבֵּר עַל הַמַּחְשְׁבוֹת-
 רְעוּת, שֶׁהֵם מִבְּחִינַת
 הַחַיּוֹת-טְמֵאוֹת, וּמְנַצֵּחַ אוֹתָם, יֵשׁ לְהַשִּׁים-
 יִתְבָּרֵךְ תַּעֲנוּג גְּדוֹל מְזָה.

וְאֲתָה הוֹדַעְתָּנוּ: שְׂאִי-אֶפְשָׁר בְּשׁוּם
 אֶפֶן בְּעוֹלָם שְׂיִהְיוּ שְׁנֵי מַחְשְׁבוֹת
 בְּיַחַד, עַל-כֵּן בְּנִקְל יְכוּלִין לְגַרֵּשׁ
 הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת רַק בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה.

דְּחִינּוּ: שְׁלֵא לְחַשֵּׁב אוֹתָהּ הַמַּחְשְׁבָה,
 רַק לְהַמְשִׁיךְ הַמַּחְשְׁבָה תְּכַף,
 לְתוֹךְ מַחְשְׁבָה אַחֶרֶת שֶׁל תּוֹרָה וְעִבּוּדַת
 יְהוָה, אוֹ אֶפְלוּ שֶׁל מִשְׁא-וּמִתָּן, וּמִמִּילָא
 תִּסְתַּלַּק הַמַּחְשְׁבָה-רְעָה.

וְאֵין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת מְלַחְמוֹת עִם
 הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת, וְלֹא לַעֲשׂוֹת
 תְּנוּעוֹת מְשֻׁנוֹת, כְּגוֹן לְנַעֲנַע בְּרֵאשׁוּ
 וְכִיּוּצָא, בְּכַדֵּי לְגַרֵּשׁ הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת.

רק לבלי להשגיח עליהם כלל, ולעשות את שלו במה שהוא עוסק, בתורה, או תפלה, או משא ומתן, ולבלי להסתכל לאחוריו כלל, ועל-ידי-זה ממילא יסתלקו ממנו כל המחשבות-רעות.

על-בין זכנו נא מעתה, לגרש את המחשבות-רעות, ולבטלם בבטול גמור, שלא יעלו עוד על דעתנו כלל, ולחשב תמיד רק מחשבות קדושות וטהורות.

ויקיים בנו מקרא שכתוב: "גל אל יהוה מעשיך, ויכנו מחשבתך". ונאמר: "רבות מחשבות בלב איש, ועצת יהוה היא תקום. עצת יהוה לעולם תעמד, מחשבות לבו לדר ודר". ונאמר: "כי אנכי ידעתי את המחשבת אשר אנכי חשב עליכם נאם יהוה, מחשבות שלום ולא לרעה, לתת לכם אחרית ותקוה". אמן כן יהי רצון.

❁ [ז] לקוטי-תפלות ח"ב מזו ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב צ, טעם שבירת פלי-חרס)
 "וכל כלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו, כל אשר בתוכו יטמא, ואתו תשברו" (ויקרא יא, לג)
 "שבירתן הוא טהרתן" (פלים פ"ב מ"א)
 - ענין 'שבירת פלי חרס' בשדוכים -

"אלוהיך יהוה אקרא, ואל אדני אתחנן. מה בצע בדמי, ברדתי אל שחת, היודך עפר היגיד אמתך. שמע יהוה וחנוני, יהוה היה עוזר לי". ורחם

עלי ועל זרעי, ועל כל עמך בית ישראל, והצילנו מדינה של גיהנם.

ובכן תרחם על כל עמך בית ישראל הצריכים למצא זוגם, שיזכו למצא זוגם מהרה, זוגם האמתי, זוגם ההגון להם מן השמים.

ויזכה כל אחד להתעורר אליך בשעת ההתקשרות, לזכר בהתכלית והסוף, בשעת 'שבירת פלי-חרס' בעת התנאים, שיזכר על-ידי-זה "בשער החרסית שהיה בירושלים, שהוא פתחה של גיהנם".

למען לא יבגד באשתו הפשרה, ויזהר מלגרשה אפלו אם יש לו יסורים ממנה חס-ושלום, כי יזכר בענש המר של גיהנם שינצל ממנו על-ידי-זה.

כמו שאמרו רבותינו זכרונם-לברכה: "שמי שיש לו אשה רעה, אינו רואה פני גיהנם, וצריך לקבל באהבה.

ובן יזכיר את-עצמו: שאם תהיה אשה טובה פרצונו, שיהיה זהיר וזהיר מלהרבות תאותו חס-ושלום, ויזכר ויזכר שיש גיהנם, ויחמל על-עצמו ויקדש את-עצמו בזווגו, בתכלית הקדשה כראוי לאיש הישראלי, ויזכר ולא ישכח ענש המר של גיהנם שבא על פגם-הברית, חס-ושלום רחמנא-לצלן.

רחם עלי ועל זרעי ועל כל ישראל, ותסבב ברחמיך סבות לטובה, באפן שנזכה למלט ולהציל נפשנו מן הגיהנם, ומכל מיני עונשים ודינים בזה

ובבא, כי "מה בצע בדמי ברדתי אל שחת, היודך עפר היגיד אמתך", "יהיו לרצון אמריי פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי".

☪ [ח] לקוטי-תפלות ח"א יז ☪

(על-פי לקוטי-מונהר"ן ח"א יז, זיהי הם מריקים שקיהם)

"והתקדשתם והייתם קדשים, כי קדוש אני"

(ויקרא יא, מד)

"והתקדשתם" - אלו מים ראשונים. "והייתם

קדשים" - אלו מים אחרונים. (ברכות נג:)

- ענין 'נטילת-ידי' ו'מים-אחרונים' -

ואכילתנו, כי-אם מעט דמעט חיות המכרח לתן להם בצמצום גדול כפי רצונך הטוב, ולא יותר מההכרח כלל.

ונזכה לקים מצות נטילת-ידיים,

במים ראשונים ואחרונים,

כראוי בשלמות, ונזכה לקדש ידינו על-

ידי נטילת-ידיים, וימשך עלינו קדשה

וטהרה שלמה על-ידי נטילת-ידיים

ראשונים ואחרונים. ויקים בנו מקרא

שכתוב: "והתקדשתם והייתם קדושים,

כי קדוש אני יהוה".

ונזכה שלא יהיה שום פח להסטר-א-אחרא, לינק כלל משלחנו

פְּרִשְׁת פָּרָה

– ענין 'פְּרִשְׁת פָּרָה' –

א.

(ח"ב עד)

"אחר פורים קורין פְּרִשְׁת פָּרָה", שהוא 'הכנה לפסח' – **"כדי שיהיו נזהרין לטהר מטמאת מת, שיהיו טהורין לעשות הפסח"** (מגלה ל.).

ובתחלה הוא בחינת 'פור', כי **"פורים על שם הפור"** (אסתר ט, כו), **ואחר-כך נעשה 'פְּרָה'** (עין פרי-עץ-חיים, פורים פ"ו; עץ-חיים שער ט פ"ז).

– עניני 'פְּרָה אֲדוּמָה' –

"ויקחו אליך פְּרָה אֲדוּמָה תְּמִימָה, אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם, אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל. וְשַׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו. וְהִזָּה וְכו' שֶׁבַע פְּעָמִים. וְשֹׂרֶף אֶת הַפָּרָה לְעֵינָיו. וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרִז וְאֲזוּב וְשָׁנִי תוֹלַעַת, וְהִשְׁלִיךְ אֶל תוֹךְ שִׂרְפַת הַפָּרָה. וְאָסַף אִישׁ טָהוֹר אֶת אֶפֶר הַפָּרָה. וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר. וְלָקְחוּ לְטָמֵא מֵעֵפֶר שִׂרְפַת הַחֲטָאת. וְהִזָּה וְכו' וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי."

(במדבר יט, ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו)

דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה. האי "פרה" – לדכיותא קא אתינא. לדכאָה למסאָבי. "פרה" – דמבילת מן 'שמאלא'. ומאן הוא ל'שמאלא', 'שור', כמה דאת אמר (יחזקאל א. י): "ופני שור מהשמאל".

"אדומה" – סומקא פוודא, דכתיב (שיר-השירים ב. ב): "כשושנה בין החוחים". "אדומה" – גזרת דינא. "תמימה" – מאי "תמימה"? כמה דתנינן (בבא-קמא): "שור תם ושור מועד". "שור תם" – דינא רפינא. "שור מועד" – דינא קשינא. אוף

הכא: "תמימה" – דינא רפינא, גבורה תתאה, דא היא "תמימה". "גבורה עלאה" – דא היא דינא קשינא, והיא 'יד התזקה' תקיפא.

"אשר אין בה מום" – כמה דאת אמר (שיר-השירים ד. ז): "כלך יפה רעיתי ומום אין בך". "אשר לא עלה עליה עול" – "על" פתיב, כמה דאת אמר (שמואל-ב. כג, א): "ונאם הגבר הוקם על". מאי טעמא, בגין דהיא "שלומי אמוני ישראל" (שם כ, יט) וכו'.

כל מלה דהאי "פרה", היא ב'שבע', ז' פבוסים וכו', והא אתמר, מאי טעמא, בגין דהיא 'שבע שני שמטה', ובת-שבע' אתקרי, ועל דא כל עובדי ב'שבע'.

(זהר חסות קפ:)

ב.

(ח"א נה, ד-ה-ו)

על-ידי 'חזק הראיה' של הצדיק – שרואה 'צדקת השם' – שהקדוש-ברוך-הוא מחליש 'פח הדין', ומסלקו מהרשע לטובת הצדיק – על-ידי-זזה נתחזק אמונתו, ויכול להתפלל – כי לבו נתפשט מעקמימותו שהיה לו מקדם, ונתישר, בבחינת (תהלים לו, יא): "וצדקתך לישרי לב".

כי מתחלה נעקם לבו מלהאמין בשלמות בהשם-יתברך – כי היה גדמה לו: שעות חס-ושלום הקדוש-ברוך-הוא את ה'דין'.

אבל עכשו שרואה 'צדקות השם' – נתישר לבו בשלמות אמונה – ואז מחזק את-עצמו, ומתפלל על צרכיו.

כי עקר ה'תפלה', היא על-ידי 'אמונה' – שמאמין שהכל ברשות הקדוש-ברוך-הוא, אפלו לשנות הטבע, ו"אין הקדוש-ברוך-הוא מקפח שכר כל בריה" (פסחים קיח. בבא-קמא לח: ועוד), "כי צדיק ה'" (תהלים קיא, ז).

וְזָהוּ בַּחֲנִינֵת (במדבר יט, ב): **"פְּרָה אֲדוּמָה"** - כַּמֵּאֲמַר הַזֶּהר (חקת קפ: - מובא לעיל כל לשון הזהר): **"פְּרָה דְקַבִּילַת מְשׁוֹר"**.

"פְּרָה" - זֶה בַּחֲנִינֵת 'תַּפְּלָה', בַּחֲנִינֵת (הושע יד, ג): **"וַיִּנְשַׁלְמָה פָּרִים שְׁפָתֵינוּ"**.

'דְקַבִּילַת מְשׁוֹר' - בַּחֲנִינֵת 'הַסְתַּכְּלוֹת', לְשׁוֹן (במדבר כד, ז): **"אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קָרוֹב"**.

וְזָהוּ (שם יט, ב): **"אֲדָמָה תְּמִימָה"**. **"אֲדָמָה"** - דָּא גְזַרְת דִּינָא. תְּמִימָה - דָּא שׁוֹר תָּם, דִּינָא רַפְיָא (זהר שם).

הַיְנוּ: שְׂרׁוּאָה שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחְלִישׁ כַּח הַדִּין, וּמְסַלְקוּ מֵהַרְשַׁע לְטוֹבַת הַצַּדִּיק.

"אֲשׁוֹר" לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עַל" (במדבר שם) - **"דָּא שְׁלוּמֵי אַמוּנֵי יִשְׂרָאֵל"** (זהר שם, על-פי שמואל-ב, כ, יט) - זֶהוּ בַּחֲנִינֵת 'חֲזוּק' אַמוּנָה, בַּחֲנִינֵת 'תַּפְּלָה', שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי 'חֲזוּק הָרְאִיָּה' בְּנִל - בַּחֲנִינֵת: **"וְצַדִּיקְתָּ לְיִשְׂרָאֵל לֵב, בְּנִל"**.

וְזָהוּ בַּחֲנִינֵת **"עֶפֶר וְאֶפֶר"** הַנֵּאמַר בַּפְּרָה' (במדבר יט, ט"ז) - **כִּי הִתַּפְּלָה צְרִיכָה לְבַחֲנִינֵת עֶפֶר וְאֶפֶר"**.

"אֶפֶר שֶׁתַּפְּלָה" הוּא - שֶׁבִשְׁעַת הַתַּפְּלָה, צְרִיךְ לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבַּפֶּרֶט, וְהָרַע שֶׁבַּכָּל, תַּחַת הַטּוֹב.

"הָרַע שֶׁבַּכָּל" - בַּבַּחֲנִינֵת (מלאכי ג, כא): **"וְעִסּוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם"** - הַיְנוּ: הַתַּפְּלוֹת שֶׁל פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְפַּלֵּל עִמָּהֶם, יְבַטֵּל הָרַע שֶׁלָּהֶם, וַיַּעֲשֶׂה מֵהָרַע כִּסּא לְקַדְשָׁה.

וְ"הָרַע שֶׁבַּפֶּרֶט" - שֶׁמְבַטֵּל גּוֹפוֹ וְחַמְרוֹ הַמְגַשֵּׁם בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה.

וְ"עֶפֶר שֶׁתַּפְּלָה" - שֵׁיִקְשֶׁר עֲצָמוֹ עִם ה'שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר', וַיַּעֲזֹר אוֹתָם בַּתַּפְּלוֹתוֹ, שִׁיתַּפְּלוּ עִמּוֹ, בַּבַּחֲנִינֵת (ישעיה כו, יט): **"הִקְיָצוּ וְרַנְּנוּ שְׁכֵנֵי עֶפֶר"**. וְזָהוּ שֶׁאֵמַר אַבְרָהָם בַּתַּפְּלוֹתוֹ (בראשית יח, כז): **"הֲנִיחָ נָא הוֹאֲלָתִי לְדָבָר אֶל ה', וְאַנְכִי עֶפֶר וְאֶפֶר"**.

וְלַעֲזֹר 'שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר' - זֶה יֵשׁ בַּפֶּרֶט וּבְכָל.

'בַּפֶּרֶט': הַיְנוּ: 'חֲלָקֵי נַפְשֵׁי-רוּחֵי-נִשְׁפָּה שֶׁל' שֶׁבָּאוּ כָּבֵד בְּגִלְגּוּל וְנִתְקַן.

וְ"בְכָל": הַיְנוּ: 'נַפְשֵׁי-רוּחֵי-נִשְׁפָּה שֶׁל שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר אַחֲרֵים' - לַעֲזֹר אוֹתָם שִׁיתַּפְּלוּ עִמּוֹ.

וְזָהוּ בַּחֲנִינֵת **"שִׁבְעָה שִׁבְעָה"** הַנֵּאמַר בַּפְּרָה (במדבר יט, ד-יב), **שֶׁכֵּל עֲנִינָה 'שִׁבְעָה', כְּמוֹבָא** (זהר שם; זהר אַחֲרֵי עוּ: - בַּמְדַּבְּרֵי רַבָּה יט, ב): **"שִׁבְעָה כְּבוֹסִין, שִׁבְעָה כְּהַנִּים וְכוּ"** (שִׁבְעָה פְּעָמִים שִׁבְעָה - שִׁבְעַת פְּרוֹת, שִׁבְעַת שְׂרָפוֹת, שִׁבְעַת הַזְּאוֹת, שִׁבְעָה כְּבוֹסִין, שִׁבְעָה טְמֵאִים, שִׁבְעָה טְהוֹרִים, שִׁבְעָה כְּהַנִּים) - זֶהוּ בַּחֲנִינֵת 'תַּפְּלָה', בַּחֲנִינֵת (תְּהִלִּים קיט, קסד): **"שִׁבְעַת בְּיּוֹם הַלְּלָתֶיךָ"**.

"עֵץ אֶרֶז וְאֶזוֹב וְשָׁנִי תוֹלְעֵת" הַנֵּאמַר בַּפְּרָה (במדבר יט, ו) - הֵם בַּחֲנִינֵת ה'שְׁלֹשָׁה דְבָרִים', שֶׁלֹּשׁ קוֹלוֹת, שֶׁצְּרִיךְ לְתַקַּן בַּתַּפְּלוֹתוֹ.

(א) "אֶרֶז" - זֶה בַּחֲנִינֵת (קהלת ה, ב): **"קוֹל כְּסִיל בְּרַב דְּבָרִים"**, לְהַעֲלוֹת אֶת הַנּוֹפְלִים בְּ'אִמוּנוֹת-כְּזָבוֹת', בַּחֲנִינֵת 'דְּרָכֵי הָאֱמֹרִי' (שִׁבְת פ"ו מ"י; שִׁבְת סז; תּוֹסֵפֶתא שִׁבְת פ"ח), שֶׁנֵּאמַר בְּ'אֱמֹרִי' (עמוס ב, ט): **"כְּגִבְהַת 'אֶרֶזִים' גְּבָהוּ"**, וְהַגְּבוּהַת-יִקוּמָה' הֵם 'כְּסִילִים' עַל-פִּי-רוֹב.

(ב) "אזוב" - זה בחינת (שמות לב, יח): "קול ענות אנכי שמע" - שעל-ידי פונת-הלב' בתפלה - מתקן את אלו 'ששכלם יותר ממעשיהם', בחינת 'קטני-קומה', בחינת 'אזוב'.

(ג) "ושני תולעת" - זה בחינת (תהלים מד, יז): "מקול מחרף ומגדף", בחינת (תהלים כב, ז): "ואנכי תולעת' ולא איש, חרפת אדם ובזוי עם" - שצריך להפך כל ה'בזיונות' ל'כבוד', ולבטל את-עצמו מכל וכל כשעומד בהיכל המלך.

וזהו "שחיטה שרפה אסיפה" הנאמר בפרה (במדבר יט, גה-ט).

(א) "שחיטה" - זה בחינת 'בטול אמונת-בסילים', בחינת (הושע ה, ב): "ושחטה שטים העמיקו".

(ב) "שרפה" - זה בחינת 'חזוקת-הלב', בחינת (תהלים לט, ד): "חם לבי בקרבי".

(ג) "אסיפה" - זה בחינת 'בטול הבזיונות של השונאים', בחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי".

ג.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, יב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב, 'אזמרה לאלקי בעודי')

פרשת פרה, הוא בחינת 'תשובה', בחינת (במדבר רפח יט, ח): "תבא אמו ותקנח על בנה".

כי על-ידי ה'נקדות-טובות' שמוצאין - על-ידי-זה נכנע ה'רע', ועל-ידי-זה זוכין באמת ל'תשובה'.

וזה בחינת (זהר חקת קפ: - על במדבר יט, ב): "פרה אדמה תמימה". "אדמה" - דא דינא קשיא. 'תמימה' - דא דינא רפא.

דהינו: כשהוא בבחינת 'דינא קשיא', שמתגבר ה'רע', בחינת 'דינא קשיא', חס-ושלום - אזי צריך לרפות ה'דין', על-ידי שמוצא בעצמו 'איזה נקדה-טובה' עדין.

וזה בחינת (במדבר יט, ב): "אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על" - כי ה'נקדה-טובה', היא בחינת "יונה תמה" (על-פי שיר-השירים ה, ב: "יונתי תמתי". עין בפנים אות ז), שאין בה שום מום, כי היא נאה ויפה, בחינת (שם א, ה): "שחורה אני ונאנה".

וזה בחינת (פיוט לפרשת-פרה): "מטהר טמאים, ומטמא טהורים" - כי זאת הבחינה, מה שדן את-עצמו לכף-זכות, ומוצא בעצמו 'נקדות-טובות', זאת הבחינה מטהרת טמאים ומטמא טהורים.

כי מי שהוא במדרגה התחתונה - צריך דוקא למצא זכות בעצמו כדי שלא יפול לגמרי חס-ושלום, ועקר טהרתו ותשובתו על-ידי-זה דיקא.

אבל מי שהוא טהור - כשיחזיק עצמו במדרגת הטוב - בודאי נפגם על-ידי-זה, כי יפל ל'גדלות' חס-ושלום, וכמו שאמרו רז"ל (נדה ל:): "אפלו כל העולם כלו אומרים לך 'צדיק אתה!' היה בעיניך כרשע".

על-כן אמרו: "כרשע!" - ולא רשע גמור' חס-ושלום! - כי אסור להחזיק עצמו לרשע גמור' חס-ושלום.

רק אדרבא: כשנדמה לו שהוא רשע גמור' חס-ושלום, ואפלו אם האמת הוא כך חס-ושלום - אף-על-פי-כן צריך לחפש ולבקש, למצא בעצמו 'נקדה-טובה', לבל יהיה חס-ושלום רשע גמור'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִטְהַר, וְזוֹכָה לְתַשׁוּבָה. וְזֶה
בְּחִינַת: "מְטַהֵר טְמֵאִים,
וּמְטַמֵּא טְהוֹרִים", כַּנִּלְבָּד.

ד.

(לקוטי-הלכות, נפילת-אפים ד, יט)

'פְּרֻשֶׁת פָּרָה אֲדָמָה' מְגַלָּה לָנוּ: שְׂאִי-
אֶפְשָׁר לְהַשְׁיֵג וּלְהַבִּין שׁוּם טַעַם
בְּמִצְוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְאֶסוּר לְהַרְהֵר
בָּזֶה כָּלֵל.

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (במדבר יט, ב): "זאת חקת
התורה", וכמו שפרש רש"י שם (על-פי
במדבר-רבה יט, א; תנחומא חקת ג; ח; מדרש תהלים ט;
ילקוט קהלת יב, י; ועוד): "לפי שהשטן ואמות-
העולם מונין את ישראל מה מצוה הזאת
ומה טעם יש בה, לכך כתוב 'חקה', לומר:
חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לך רשות
להרהר אחריה".

וְזֹאת הַמִּצְוָה שֶׁל 'פָּרָה אֲדָמָה' - לֹא
לְלַמֵּד עַל עֲצָמוֹ יָצָא, אֶלָּא לְלַמֵּד עַל
הַכָּלֵל כֻּלּוֹ יָצָא" (ספרא ויקרא, ברייתא דרבי ישמעאל)
- לְגַלּוֹת וּלְהוֹרֹת עַל כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה:
שְׂאֶסוּר לְהַרְהֵר אַחַר טַעְמִים כָּלֵל.

וְעַל-כֵּן גַּם שְׂאֵר הַמִּצְוֹת נִקְרָאִים 'חֻקִּים',
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית כו, ה): "חֻקֹּתַי
וְתוֹרֹתַי", וּפְרֻשׁ רִש"י גַּם שָׁם: "כַּגּוֹן אֲכִילַת
חֲזִיר וְלְבִישַׁת שַׁעֲטָנָז וְכוּ', שְׂאֵמֹת-הָעוֹלָם
מוֹנִין אֶת יִשְׂרָאֵל כִּי אֵין בָּהֶם שׁוּם טַעַם"
וְכוּ'.

כִּי בְּאֵמַת: 'טַעְמֵי הַמִּצְוֹת' נֶעְלָמִים
וְנִסְתָּרִים, וְאִי-אֶפְשָׁר לְהַשְׁיֵגם בְּדַעַת-
אֲנוּשֵׁי כָּלֵל, רַק צְרִיכִין לְקַיְמָם בְּאֵמוּנָה
בְּלִבָּד, לְהֶאֱמִין בָּהּ וּבְמַשָּׁה עֲבָדוֹ כְּמוֹ שֶׁכָּל
יִשְׂרָאֵל מְאֱמִינִים בְּפִשְׁיטוֹת, בְּלִי דְרָכֵי

הַחֻכְמוֹת וְהַשְּׁטוֹת שֶׁלָּהֶם שְׂרוּצִים לְחַקֵּר
וּלְהַבִּין אִיךְ דִּבֵּר הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ עִם מִשָּׁה.

שְׂאֶסוּר לְהַעֲלוֹת עַל הַכְּתָב, מִכָּל-שִׁפְן עַל
הַפֶּה, דְּבַרְיָהֶם וְדַעוֹתֵיהֶם הַזְּרוֹת
וְהַסְרוּחוֹת וְהַמְטַנְפּוֹת, הַמְלָאִים קִיא צוֹאָה
יֹתֵר מִבֵּית הַכֶּסֶף, וְאֵין סְרַחוּן וְרִיחַ רַע גָּרוּעַ
מֵהֶם בְּעוֹלָם.

וְעַל-כֵּן 'מִצְוֹת פָּרָה אֲדָמָה' מְטַהֵרַת
מְטַמֵּאת מַת - כִּי 'פְּרֻשֶׁת פָּרָה'
הוּא בְּחִינַת (קהלת ז, כג): "אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהָיָה
רְחוּקָה מִפְּנֵי", כִּי הִיא "מְטַהֵרַת טְמֵאִים
וּמְטַמֵּאת טְהוֹרִים" - שְׂזֶה בּוֹדָאֵי אִי-אֶפְשָׁר
לְהַשְׁיֵג וּלְהַבִּין בְּשׁוּם דַּעַת אֲנוּשֵׁי כָּלֵל. וְהִיא
דִּיקָא מְטַהֵרַת מְטַמֵּאת מַת, שְׁעַקֵּר ה'טְמֵאָה'
הִיא בְּחִינַת 'חֻקִּירַת הַמְחַקְרִים וְהַכּוֹפְרִים',
שֶׁהֵם 'סְטְרָא-דְמוֹתָא', כִּי הֵם עַקֵּר זְהַמַּת-
הַנְּחָשׁ.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי 'מִצְוֹת פָּרָה', שֶׁהִיא בְּחִינַת
"חֻקַּת הַתּוֹרָה", שְׂמַגְלִית לָנוּ
שֶׁהַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת 'חֻקָּה', בְּחִינַת:
"אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהָיָה רְחוּקָה", בְּחִינַת:
"חֻקָּה חֻקְקַתִּי, גְּזָרָה גְּזַרְתִּי, אֵין לָךְ רְשׁוּת
לְהַרְהֵר אַחֲרֵיהָ" - עַל-יְדֵי-זֶה נִטְהַרִין
מ'טְמֵאֵת מַת' - כִּי עַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַּטַּל 'סְטְרָא-
דְמוֹתָא' - עַל-יְדֵי שְׂמֵאֲמִינִים בְּהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ
וּבְמִצְוֹתָיו, וְאֵין חוֹקְרִין אַחַר שׁוּם טַעַם כָּלֵל,
רַק מְקַיְמִין אוֹתָם בְּדַרְךְ 'חֻקָּה' לְבַד, שְׂזֶה
עַקֵּר ה'אֵמוּנָה'.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי 'מִצְוֹת פָּרָה' דִּיקָא - שְׂאֲנוּ
מְקַיְמִין מִצְוֹתָיו אַף-עַל-פִּי שֵׁישׁ
בָּה שְׁנֵי הַפְּכִים, שֶׁהִיא "מְטַהֵרַת טְמֵאִים
וּמְטַמֵּאת טְהוֹרִים", שְׂזֶה אִי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין
בּוֹדָאֵי - וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנוּ מְקַיְמִין אוֹתָהּ
בְּאֵמוּנָה לְבַד - עַל-יְדֵי-זֶה אֲנוּ מְמַשִּׁיכִין

עלינו אמונה, לקיים כל מצותיו וחקותיו בלי שום טעם כלל. ועל-ידי-זה נטהרין מטמאת מת, שהוא בחינת החקירות והכפירות הנ"ל.

ה.

(לקוטי-הלכות, שחיטה ה, יח-ט"ב)

וזה בחינת "פרשת פרה שקורין אחר פורים" (מגלה ל), וכתב אדמו"ר ז"ל (ח"ב עד): "שבתחלה הוא פור, ואחר-כך נעשה פרה".

ולכאורה: מה שייכות פור לפרה? - כי על-ידי ה'פור', רצה לפגם בהגורל של יום-הכפורים, שעל-ידו נכנס הפה-הגדול לבית קדש-קדשים להמתיק כל הדינים - שעל-ידי-זה עקר התגלות ההעלמה, כי כל העלמות על-ידי הדינים, שמהם פח הסטרא-אחרא והיצר-הרע המעלים האמת.

ו'המן' על-ידי ש"הפיל פור הוא הגורל" (אסתר ג, ז; ט, כד) בכשפיו העצומים - רצה לפגם בגורל-דקדשה של יום-הכפורים, ש"נתן אהרן על שני השעירים, גורל אחד לה, וגורל אחד לעזאזל" (ויקרא טז, ח).

על-כן כשזכו להכניעו, ונעשה "פורים על שם הפור" (אסתר ט, כו) - זוכין אחר-כך לטהרת הפרה-אדמה. כי "פרה-אדמה" ו'שעיר המשתלח', הם בבחינה אחת, כי שניהם מעשיהם בחוץ, פמובן בספרים (ויקאנטי, פרשת תצוה), ועל-ידם דיקא עקר טהרת וסליחת עוונות.

כי עקר מעשה פרה הוא, שצריכין לשחטה "נכח פתח אהל מועד" (במדבר

יט, ד), שהוא 'קדש-קדשים' - להמשיך ה'המתקה' משם, מ'קדש-קדשים'.

עד שבתקף גדל פח הצדיק הממתיק הדינים, יהיה נמשך השכל-העליון, שהוא ה'המתקה' - עד לחוץ ממש - שיהיה נמשך משם עצות נפלאות, עד שכל העומדים בחוץ ממש, יהיה להם תקוה, לבל יאבדו לגמרי על-ידי התגברות אבי אבות הטמאה' חסו-שלום, שהוא טמאת-מת, שהוא מעלים האמת מאד מאד, בכמה מיני העלמות והסתרות בלי שעור וערך.

אבל ה'צדיק-האמת' נכנס למקום שנכנס, כי הוא בחינת משה, שכל תקון מעשה פרה שעשו כל הפהנים-גדולים, הפל על ידו דיקא, כמו שאמרו רז"ל (רש"י במדבר יט, ב): "כלם יקראו על שמך", וצריכין לקדש כלם מאפר פרה של משה.

כי אין מי שיוכל לתקן מעשה פרה, כי אם בחינת משה וכו', שפמשיך המתקה של השכל-העליון עד לחוץ ממש, לטהר כל המנחים בחוץ ממש, מטמאתם החזקה, שהוא טמאת-מת, שהוא אבי אבות הטמאה' - לטהרם מטמאה זאת.

ועל-כן באמת: מעשה פרה, נמשך מ'שכל גבה ועמק' מאד מאד, כי הוא "חקת התורה" (במדבר יט, ב), בחינת קהלת ז, כג): "אמרת אהבמה והיא רחוקה ממני", בחינת (שם פסוק כד): "עמק עמק מי ימצאנו" - שזה הסוד והשכל אינו יודע כי-אם בחינת משה, כמו שאמרו רז"ל (במדבר-רבה יט, ו): "לך גליתי, ולאחרים חקה".

כי הוא עקר כלל כל ספרים-הקדושים של התורה-הקדושה, כי כלם נקראו על שמו, כי כבר נתגלה לו בסיני כל מה

שְׁתַּלְמִיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ" (ירושלמי פאה פ"ב ה"ד; ויקרא רבה כב, א) וּלְחַבֵּר סֵפֶר אֲמֵתִי.

וְעַל-כֵּן רק הוא יודע להמשיך 'המתקה' ו'טהרה' ו'שכל' כזה, שיאיר עד לחוץ ממש.

שִׁזְהוּ גם כן בחינת מעשה הגורל של יום-כפור' - שעל-ידי שנכנס הכהן הגדול בדם השעיר הנעשה בפנים, על-ידי זה המשיך 'שכל' ו'המתקה', עד שהכניע ובטל כל עונות ישראל, על-ידי שעיר המשתלח לעזאזל' - פי בגדל ה'שכל-העליון, הכניע כל הרע שבחוץ ממש, שעל-ידי זה המשיך סליחה לכל עונות ישראל.

כִּי זה עקר תקף פחו של הצדיק שהוא בבחינת משה, שהוא זוכה לבחינת עיל ונפיק בתכלית שלמות העליון, שהוא זוכה לפנס למקום שנכנס, ל'שכל נעלם ונבה' מאד מאד, וממשיך 'המתקה נפלאה' ממש.

וְעַקֵּר החדוש ביותר הוא: שיודע איך לצאת ולהוציא שכל כזה לחוץ ממש, להאיר על-ידי זה השכל, עצות אמתיות לכל המנחים בחוץ ממש, לגלות גם להם האמת - להוציאם מההעלם אל הגלוי, להודיעם בכל מקום שהם, האמת לאמתו, שהעולם הזה הבל הבלים אין בו ממש. אף על-פי שהם משקעים במה שהם משקעים, אף על-פי כן האמת הוא אמת, שהעולם הזה הוא הבל וריק.

כִּי באמת הכל יודעים שהעולם הזה הבל, "צל עובר" (תהלים קמד, ד), כי איך אפשר להכחיש זאת, שהאדם "היום בכאן ומחר בקבר" וכו' (ברכות כח: לג.) - אך מגדל התאוות

המעלימין העולם, אין יודעין לתת עצות בנפשם, איך למלט נפשם מני שחת, ומחמת זה הם מסיחין דעתם מזה, וכרוכים אחר הבל-העולם וכו'.

אֲבָל ה'צדיק-האמת' בחינת משה, בחכמתו העמקה ממשיך ה'שכל' מ'מקום גבה ודק' מאד מאד, עד שמגלה ההעלמה, ומאיר האמת בכל העומדים בחוץ ממש, ומאיר גם בהם עצות-אמתיות, איך להציל נפשם, שלא יאבדו לגמרי על-כל-פנים חסוֹשָׁלוֹם.

וְזֶה (קהלת יב, י): "בִּקֵּשׁ קִהְלֹת לְמִצָּא דְבָרֵי חֶפְצִי וְכָתוּב יֵשֶׁר דְּבָרֵי אֲמֵת", שדרשו רז"ל (מדרש תהלים ט): "שִׁבְקֵשׁ לִידַע סוּד הַפֶּרֶה אֲדַמָּה כְּמֹשֶׁה" וכו'.

הִינּוּ: כי 'קהלת' קורא הגור בספרו על העולם, וצועק בקול גדול מאד, גדל הבל העולם, כמו שכתוב (שם א, ב): "הַבֵּל הַבָּלִים, הַבֵּל הַבָּלִים, הַכֹּל הַבֵּל". וכן הרבה - על-כֵּן סבר: שידע 'סוד פרה אדמה' כ'משה'.

אֲבָל יצתה בת קול: "כתוב ישר דברי אמת" - כי אף על-פי שקוראים וצועקים שהעולם הבל-הבלים, אף על-פי כן אין מי שיגלה העלמה זאת, כי אם בחינת משה, שיכול לכתב "ישר דברי אמת", הינו: שפותב 'ספרים-אמתיים' כאלה בתורה, שעל-ידם נשלמת התורה, שעל-ידי זה ממשיכין השכל ממקום שממשיכין, שעל-ידי זה דיקא יכולין להאיר האמת גם בחוץ.

שִׁזְהוּ בחינת סוד "פרה אדמה תמימה" (במדבר יט, ב), שהוא 'תקף הדין' מאד (זהר חקת קפי:), שעל-ידי דיקא נמתק הדין בשרשו, על-ידי גדל פחו של משה, וכנ"ל.

אָבֵל שְׁלֹמָה לֹא זָכָה לָזֶה, מֵאַחַר שְׂאֵמֶר
(משלי ל, א): "לֹאִיתִיאל וְאָבֵל", כְּמוֹ
שְׂאֵמֶר וְרִז"ל [אתי אל ואוכל. עין-שם] (שמות-רבה ו,
א; שיר-השירים רבה א, י; תנחומא וארא ה).

ו.

(לקוטי-הלכות, העושה שליח לגבות חובו ג, נה-כו -
על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ת, ראייתי מנרת זהב')

וְזֶה בְּחִינַת "פְּרֻשֵׁת פְּרָה שְׁקוּרִין אַחַר
פּוֹרִים" (מגלה ל, ב) כִּי "מִתְחַלֵּה הוּא פּוֹר,
וְאַחֲרֵיכֵן נַעֲשֶׂה פְּרָה" וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁכְּתַב
אֲדַמוֹר ז"ל בְּלִקוּטֵי-תַנְיָנָא (ח"ב עד).

כִּי 'פְּרָה' מְטַהֶרֶת מ'טְמֵאת-מֵת', שֶׁהוּא
'הַסְתַּלְקוּת הַרוּח־חַיִּים' שֶׁנִּמְשָׁךְ
מֵהַצְדִּיק. וְאִזּוֹ שׁוֹלֵט 'רוּח־הַטְּמֵאָה' שֶׁהוּא
'רוּחַ שֶׁל הַרְבֵּי-דְקֻלְפָּה', שֶׁהוּא 'סְטָרָא-
דְּמוּתָא'.

כִּי "רְשָׁעִים בְּחִיָּהֶם קְרוּיִים מֵתִים" (בְּרֻכּוֹת
יח:), ו'פְּרָה' מְטַהֶרֶת מִזֶּה. וְעַל-כֵּן הִיא
"אֲדָמָה תְּמִימָה" (בַּמִּדְבָּר יט, ב) - לְהַכְנִיעַ
וּלְבַטֵּל בְּחִינַת "עֲשׂו אֲדַמוּנִי" (בְּרֵאשִׁית כה, כה),
שֶׁהוּא 'סְטָרָא-דְּמוּתָא', שֶׁהוּא ה'רוּח־
דְּקֻלְפָּה', כִּי אֵין הַדִּין נִמְתַּק אֶלָּא בְּשִׂרְשׁוֹ, כִּי
צָרִיד הַצְדִּיק הַגָּדוֹל לְהוֹרִיד אֶת-עַצְמוֹ לְתוֹךְ
הַפְּדֵה-רָעָה שֶׁל הַרְשָׁע, שֶׁהוּא הַצְנֹר שֶׁלֹּ -
לְהַכְנִיעוֹ וּלְבַטְלוֹ בְּנ"ל.

שִׂזְהוּ בְּחִינַת כָּל עֲנִין מְעַשֶׂה פְּרָה וְשִׁעִיר
הַמִּשְׁתַּלַּח וְעֵגְלָה עְרוּפָה -
שֶׁמְעַשִּׂיהֶם בַּחוּץ. דְּהֵינּוּ: שִׂיזְצִאִין לַחוּץ,
שֶׁשֶׁם יֵשׁ לָהֶם אַחִיזָה, וּמִזְרִידִין אֶת-עַצְמָם
לְתוֹךְ הַצְנֹר שֶׁלָּהֶם, שֶׁעַל-יְדֵיזָה מְכַנְיַעִין
וּמְבַטְלִין תַּקְפָּה אַחִיזָתָם.

שִׂזְהוּ בְּחִינַת 'פְּרָה אֲדָמָה', שֶׁמְטַהֶרֶת
מ'טְמֵאת-מֵת', שֶׁהוּא עֵקֶר ה'טְמֵאָה'
שֶׁנִּמְשָׁךְ מ'חֲטָא אֲדָם-הֶרְאֵשׁוֹן. וְכֵן עֵגְלָה

עְרוּפָה, שֶׁמְכַפֶּרֶת עַל ה'מֵת', שֶׁהוּא ה'חֹלֵל
הַנִּמְצָא'. וְכֵן 'שִׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח', שֶׁמְכַפֶּר
בְּיוֹם-הַכַּפּוּרִים עַל 'כָּלֵל עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ
בְּנ"ל.

כִּי 'הֶמֶן' רָצָה לִפְגֹּם עַל-יְדֵי ה'פּוֹר' וְהַגּוֹרֵל
שֶׁלֹּ - בְּהַגּוֹרֵל שֶׁל יוֹם-הַכַּפּוּרִים,
שֶׁנִּתֵּן הַכֹּהֵן-גָּדוֹל "עַל שְׁנֵי הַשִּׁעִירִים גְּרֻלוֹת,
גּוֹרֵל אֶחָד לַה' וְגּוֹרֵל אֶחָד לְעִזָּאזֵל" (ויקרא טז,
ח), כִּדִּי לְכַפֵּר עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵיזָה
דִּיקָא.

כִּי כָּל הַעֲוֹנוֹת נִמְשָׁכִין מ'עֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרַע" (בְּרֵאשִׁית ב, ט"ז), שֶׁהוּא 'זְהֵמַת-
הַנְּחָשׁ, שֶׁעַל-יְדֵיו נִמְשָׁךְ מִיָּתֵה לְעוֹלָם - כִּי
עֵקֶר ה'בְּחִירָה' שִׁישׁ לְאָדָם, הוּא מַחְמַת שִׁישׁ
'טוֹב וְרַע'. אָבֵל 'שִׂרְשׁ הַטּוֹב וְהַרַע' מֵהֵיכֵן
נִמְשָׁךְ - זֶה אִי-אֶפְשָׁר לְדַעַת בְּשִׁכְל־אֲנוּשֵׁי
בְּשׁוּם אִפְן וְכוּ'.

ו'אֲדָם-הֶרְאֵשׁוֹן' שֶׁרָצָה לְכַנֵּס לְדַעַת
זֵאת, וְאָבֵל מ'עֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרַע" - עַל-יְדֵיזָה פָּגַם מְאֹד, וְגַרַם
מִיָּתֵה לְדוֹרוֹת.

ו'מִיָּתֵה' - הִיא ה'הַפֶּךְ הַרוּח־חַיִּים' שֶׁנִּמְשָׁךְ
עַל-יְדֵי ה'צְדִיק־הַאֲמֵת', שֶׁהוּא
בְּחִינַת "עֵץ הַחַיִּים" (בְּרֵאשִׁית ג, כב-כד), שֶׁהוּא
מְמַשְׁיָךְ ה'רוּח־חַיִּים' מְשִׁרְשׁוֹ, מִבְּחִינַת
'תְּפִלָּה' וְכוּ', שֶׁהוּא שִׂרְשׁ ה'מַעֲיָן הַיּוֹצֵא
מִבֵּית ה'" (יואל ד, יח), מִבֵּית 'קֹדֶשׁ-קֹדְשִׁים'
וְכוּ' - שֶׁאִי-אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ בְּשׁוּם שִׁכְל, וְאִי-
אֶפְשָׁר לְקַבֵּל מְשֶׁם, כִּי-אִם עַל-יְדֵי תְּפִלָּה
וְתַחֲנוּנִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה' וְכוּ'.

וְאִזּוֹ זֹכִיךְ לְהַמְשִׁיךְ 'מַעֲיָן הַחֲכָמָה' מְשֶׁם -
לְבַרֵּר 'פֶּסֶק הַהֲלָכָה', שֶׁעַל-יְדֵיזָה
דִּיקָא מְבַרְרִין "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע", דְּהֵינּוּ:

שֶׁמִבְרִינֵי הַטּוֹב מִהָרַע, הַמִּתְּרֵי מִהָאֶסוּר וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת הַגּוֹרֵל שֶׁל הַכֹּהֵן-גָּדוֹל בְּיוֹם-הַכַּפּוּרִים שֶׁנֶּתַן "עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים", שֶׁהֵיוּ שְׁנֵיהֶם שְׂוִים בְּקוֹמָתָם וּבְמֵרָאִיהֶם" (יִמָּא סב.), וְאִי-אֶפְשָׁר לְבַרְרֵם לִידַע מִי לַה' וּמִי לַעֲזָאזֵל, בִּי-אֵם עַל-יְדֵי גּוֹרֵל, שֶׁהוּא לְמַעַלְהֵמָה שְׂכָל'.

כִּי בְּהַשְּׂכָל' אִי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין כָּלֵל מֵהֵיכָן נִתְחַלְקִין הַטּוֹב וְהָרַע, שֶׁהֵם בְּחִינַת "שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים" - שֶׁבִּתְחִלָּה שְׁנֵיהֶם שְׂוִים לְגַמְרֵי, וְאַחֲרֵכֶן נִתְחַלְקִין, זֶה לַה' לִפְנֵי וְלִפְנֵי, וְזֶה לַחוּץ לְגַמְרֵי לַעֲזָאזֵל.

אָבֵל אָנוּ מֵאֲמִינִים, אֲף-עַל-פִּי שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת בְּשְׂכָל, אָנוּ מֵאֲמִינִים שֶׁהַכֹּל "מֵאֵת ה' צְבָאוֹת יִצְאָה" (ישעיה כח, כט), כִּי "בְּחִיק יוֹטֵל הַגּוֹרֵל, וּמֵה' כָּל מִשְׁפָּטוֹ" (משלי טז, לג), שֶׁהַגּוֹרֵל יוֹצֵא מֵאֵת ה', מִי לַה', וּמִי לַעֲזָאזֵל, בְּפִי דְרָכֵיו הַנִּפְלְאִים.

וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא נִתְבַּרַר בְּחִינַת "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" - שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג מֵהֵיכָן נִמְשָׁךְ הַטּוֹב וְהָרַע, וְכַנ"ל.

אָבֵל הָמֵן רָצָה לִפְגֹּם בְּזֶה, כִּי הוּא כָּפַר וְאָמַר: שֶׁהַגּוֹרֵל בְּמִקְרָה חֲסוּשׁוֹלָם, וְהָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאָמַר: שֶׁיְכוּל בְּכַשְׂפִּים וּבְשִׁמוֹת-הַטְּמָאָה, לְהַמְשִׁיךְ הַגּוֹרֵל' כְּמוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה. כִּי אָמַר: שֶׁהַרוּח־חַיִּים יְכוּל כָּל אֶחָד לְהַמְשִׁיךְ בְּרָצוֹנוֹ לְכָל מֵה שֶׁהוּא רוֹצֵה, שְׂזָה הָיָה בְּחִינַת 'חֲטָא הָעֶגְלָה, שֶׁהַצְּלִיחַ מַעֲשֵׂה שָׁטָן וְהָיָה בּוֹ רוּח־חַיִּים, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שֵׁם (שְׁמוֹת לב, ה) וְכוּ'.

הֵינּוּ: כִּי זֶה הָיָה עֵקֶר הַפְּגָם, שֶׁבְּגֹדֵל הַכַּשְׂפִּים שֶׁל הָעֶרְב־רֵב, הָיוּ יְכוּלִים

לְהַמְשִׁיךְ הַרוּח־חַיִּים לְכָל מֵה שֶׁרָצוּ, אֶפְלוּ לְדוֹמָמִים וְצוֹמְחִים - כִּי הַרוּח־חַיִּים שֶׁל הַסְּטֵרָא-אֲחֵרָא גָּדוֹל בְּשַׁעְתָּם מְאֹד, בְּבְחִינַת רוּח־סְעָרָה, רוּח־הַטְּמָאָה - כִּי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ נִתֵּן לָהֶם כַּח כְּזֶה בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְכוּ'.

וּמִגְדָּל כַּחַם הָרַע לְהַמְשִׁיךְ הַרוּח־חַיִּים לְכָל דְּבַר, הֵם בּוֹפְרִים לְגַמְרֵי - כַּאֲלוּ הֵם בְּרִשׁוּתָם, וְיְכוּלִים לַעֲשׂוֹת כָּל מֵה שֶׁיִּרְצוּ, וּלְמַלְאוֹת כָּל שְׂרִירוֹת לְבָם הָרַע, שְׂזָה כָּל כּוֹנֵנָתָם הָרַעָה בְּכָל הָעֲבוּדָה-זָרָה שֶׁלָּהֶם, וּבְכָל מִינֵי כְּפִירוֹת שֶׁלָּהֶם.

וּפְרָה-אֲדָמָה מְכַפֵּר עַל-כָּל-זֶה - כִּי בְּזֶה אָנוּ מֵרָאִין: שֶׁיֵּשׁ כַּח לְיִשְׂרָאֵל לְבַרַר הַרוּח־חַיִּים מִתְּקַף הַסְּטֵרָא-אֲחֵרָא שֶׁיּוֹנֵק מִתְּקַף הַדִּין, שֶׁהוּא בְּחִינַת "אֲדָמָה תְּמִימָה", בְּחִינַת "עֲשׂוּ אֲדָמוֹנִי".

כִּי הַצְּדִיק' בְּחִינַת 'מִשָּׁה' - יְכוּל לְהוֹרִיד אֶת-עֲצָמוֹ גַּם לְשֵׁם, וּלְשִׁבֵר הַצְּנוּר הָרַע שֶׁלָּהֶם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'טְמֵאת מֵת', וּלְשִׁבְרוֹ וּלְהַכְנִיעוֹ, וּלְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא.

כִּי דִּיקָא 'פְּרָה-אֲדָמָה', מְטַהֵרֵת מִטְּמֵאת-מֵת - הֵינּוּ כַּנ"ל: שֶׁדִּיקָא עַל-יְדֵי הַצְּנוּר שֶׁלָּהֶם, מְכַנִּיעִין אוֹתָם, כַּנ"ל.

"זאת התורה אדם כי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

ז.

(ח"א יג, ה)

יש אַרְבַּע חִיּוֹת בַּתּוֹרָה וְכוּ'. וְאָדָם שֶׁבַתּוֹרָה, זֶה בְּחִינַת (במדבר יט, יד): "זאת

התורה אדם". ויש בה קלות וחמורות, שהם בחינת (הקדמת הזוהר יג): "מספני ועתירי".

[זה לשון הזוהר שם: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" (בראשית א, כו). "נעשה אדם" - משותפא כלל דכר ונוקבא. "בצלמנו" - עתירי. "כדמותנו" - מספני].

ח.

(פתב"ד רבנו ז"ל השיך לח"א יג הנ"ל - הנדפס בסוף הספר)

ה'אדם' בחינת (הקדמת הזוהר יג): "מספני ועתירי", כמו שכתוב (בראשית א, כו - הקדמת הזוהר שם): "נעשה אדם בצלמנו" - עתירי. "כדמותנו" - מספני. וכו'.

ו'אדם', זה בחינת (במדבר יט, ד): "זאת התורה אדם" - כי בה קלות וחמורות, ויש בה קומה שלמה, רמ"ח אברים ושם"ה גידים" (זוהר וישלח קע: תקוני זוהר נ:).

ט.

(ח"א לז, ג)

ה'גוף' לגבי הנפש' - הוא בחינת חמר, בהמה, סכלות, חשך, מיתה, ושכחה, בחינת חכמות-חיצוניות - פגוד חכמות-התורה, שהם בחינת אדם - בחינת צורה, אור, חכמה, זכרון, וחיים'.

וצריך כל אדם להבניע החמר, הינו בחינות מיתה, סכלות של הגוף של הארבע-יסודות וכו', שהם התאוות - דהינו: להפריש עצמו מכל התאוות'.

וזה נעשה על-ידי התענית' - שעל-ידי התענית, מחלישין הארבע-יסודות, ונתבטל החמר, סכלות, חשך, שכחה, בהמה. ונתגבר ונתעלה בחינת השכל, והצורה, האור, והזכרון, אדם וכו'.

והוא בחינת אדם, כמו שכתוב (במדבר יט, ד): "זאת התורה אדם".

וזה אותיות "אדם": מ"ם סתומה' - הוא בחינת התענית, בחינת עולם-הבא וכו'. ודל"ת' - הוא רמז ל'ארבע-יסודין' שנשפלים על-ידי התענית. ונתעלה השכל הרמז ב'אל"ף, כמו שכתוב (איוב לג, לג): "ואאלפך חכמה".

י.

(ח"א צב)

על-ידי ש'אדם' שהוא בחינת תורה, כמו שכתוב (במדבר יט, ד): "זאת התורה אדם", נע ונד אפילו בתוך ביתו - יכול להמתיק הדינים ולהחיות מתים.

יא.

(ח"א קא)

צריך האדם להתיגע בתורה, ולהמית עצמו עליה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות סג): על פסוק (במדבר יט, ד): "זאת התורה אדם כי ימות באהל", אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה, דהינו: עצמיותו, המדות והתאוות רעות החקוקים על עצמותיו'.

ועל-ידי שמתגע בתורה עד שיזכה להבין אותה - על-ידי זה יוצא מאנפין-חשוכין ל'אנפין-נהירין, ונתבטל ממנו השעבוד של המדות והתאוות-רעות של הע' עכו"ם, שהם האנפין-חשוכין'.

ואז נקרא: אדם, בחינת: "זאת התורה אדם", בחינת (במות סא): "אתם קרויים אדם, ואין העכו"ם קרויים אדם" - כי עקר שם אדם' זוכין על-ידי התורה. כי עקר שם אדם, הוא השכל-האמתי של חכמות-התורה'.

כי יש שלש-שכליות: (א) 'שכל-פשוט', בחינת 'חכמה'. (ב) וכשלומד ומבין, זה נקרא 'בינה'. (ג) ואחר-כך פשודע התורה, זה נקרא 'דעת'.

ואלו השלשה-שכליים - הם בחינת 'שלש פעמים' י"ק. כי י"ק הם 'חכמה ובינה', שכולים בכל אחד מה'שלש-שכליות'. ו'שלש פעמים' י"ק, הוא גימטריא 'אד"ם'.

נמצא: שעקר שם 'אדם' - הוא בחינת ה'שכל-האמתי', דהינו: 'חכמות-התורה', שהוא בחינת 'אנפין-נהירין' - בחינת הרחקת ושבירת כל התאוות ומדות-רעות, כנ"ל.

יב.

(ח"א רמה)

יש 'חדרי-תורה' - ומי שזוכה להם: כשמתחיל לחדש בתורה, הוא נכנס בהחדרים, ומחדר לחדר וכו'.

אבל צריך לזהר מאד: 'לבל יטעה בעצמו!' - כי יש כמה וכמה חדושין שאינם

באים משם, רק מ'היכלי-התמורות', ויש שם 'חדושים נאים' שנדמים ל'השגות'.

למשל: כשפותבין תבת 'אדם' - זה מרמז על 'דמות האדם', אבל הוא רק 'רמז בעלמא', כי אין כתוב שם 'ציור האדם'. ויש שמצירין 'צורת האדם', ושם נגלה יותר קצת 'דמות האדם', ואף-על-פי-כן אין זה 'אדם ממש' - רק ה'אדם בעצמו', הוא ה'אדם באמת'.

כמו-כן יש כמה 'חדושי-תורה' שהם כמו שכותבין תבת 'אדם' לבד - כי ה'תורה' היא בחינת 'אדם', כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

ויש שנכנס לפנים מזה, ואף-על-פי-כן אין זה 'אדם'. רק כשזוכין אל ה'תורה בעצמו', זהו בחינת 'אדם באמת'.

וזהו: "זאת התורה אדם" - "זאת התורה" דיקא - שרק ה'תורה-האמתית', הוא בחינת 'אדם'.

הַפְטֵרַת פְּרַשַׁת פָּרָה

"וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכֹּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם" (יחזקאל לו, כה)

יסורין בלא עון" (שבת נה.). ועל־כן ה'מקנה' שמושיע מכל הצרות ומכל היסורים, הוא מטהר מכל ה'טמאות', ומכל ה'חטאים'.

א.

(ח"א נא)

'קִדְשֵׁי-הַבְּרִיאָה' הִיָּה 'כָּלֹּ אֶחָד', 'כָּלֹּ אָמֶת', 'כָּלֹּ טוֹב', וְ'כָלֹּ קִדְשׁ' - וְאֶפְלוּ שֵׁם 'טְהוּר' לֹא הִיָּה שִׁיָּךְ לֹאמַר - בִּי 'טְהוּר' אֵין שִׁיָּךְ אֶלָּא בְּשֵׁישׁ 'טְמֵאָה', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לו, כה): "וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם".

כִּי ה'טְהַרְהָ' מְרַמֶּזֶת שֵׁישׁ 'טְמֵאָה', וְהוּא סִימָן שִׁישְׁתִּלְשַׁל עַד שִׁיְהִיָּה 'טְמֵאָה'. וְעַל־כֵּן אֶפְשֵׁר לְזַכֵּךְ וּלְהַעֲלוֹת ה'טְמֵאָה' ל'טְהַרְהָ' - כִּי הִיא בְּעֶצְמָה נִשְׁתַּלְשַׁלָּה מ'טְהַרְהָ', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לו, כה): "וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם".

ב.

(פתב"ד רבנו ז"ל ה'שייך לח"א נא הנ"ל - הנדפס בסוף הספר)

אם אין 'טְמֵאָה', לֹא צְרִיךְ 'טְהַרְהָ', כִּי אֵל 'טְמֵאָה' שִׁיָּךְ 'טְהַרְהָ', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לו, כה): "וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם", וְדַרְךְ הַטְהַרְהָ יְכוּלָה לְתַקַּן אֶת־עֶצְמָה.

ג.

(ח"א נו, ז)

ה'מקנה' מטהר מכל הטמאות, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לו, כה): "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם" - כִּי "אֵין

ד.

(ח"א נט, א)

ה'רוח' הוא ב'לב', בבחינת (יחזקאל לו, כו): "וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה".

ה.

(ח"א סא, ה)

מִי שֶׁכָּבַד נִשְׁקַע ב'טִנְפַת שֶׁל הַמִּזְבֵּחַ, עַל־יְדֵי פָגַם אֲמוֹנַת־חֲכָמִים' - יֵשׁ 'מִיַּם' שֶׁמְטַהֵר מ'זֵאת הַטִּנְפַת', בְּבַחֲיִנַת (יחזקאל לו, כה): "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוּרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכֹּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם". וְעַל־יְדֵי־זֶה בָּא ל'עֶצְה־שְׁלֵמָה'.

"וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ, וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶן בְּקִרְבְּכֶם, וְהִסַּרְתִּי אֶת לֵב הָאֲבֹן מִבְּשִׂרְכֶם, וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר" (יחזקאל לו, כו)

ו.

('שיר־נעים' בתחלת הספר)

נִקְבַּ "לֵב הָאֲבֹן" (יחזקאל לו, כו), וְהָאֵר לִי מִשָּׁם מְעַט פָּנִיךְ "בְּרַח בַּחֲמָה" (שיר־הַשִּׁירִים ו, י).

ז.

(ח"א כה, א)

כְּשִׂיּוּצָא מ"שְׂרִירוֹת הַלֵּב" (על-פי דְּבָרִים כט, יח), וּמִשְׁבֵּר "לְבוֹ הָאֶבֶן" (על-פי יחזקאל לו, כו) - זֶה בְּחִינַת 'שְׂמִיר', שְׁעַלְיָדוֹ נִכְנַע הָאֶבֶן.

ח.

(ח"א כח, ג)

אֵלוֹ בְּנֵי-אָדָם הַרוֹצִים לְעַרֵךְ עֲבוֹדָתָם, עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה שְׁשׁוּמְעִים מ'תְּלַמִּידֵי-חֻכְמִים שְׂדִיךְ-יְהוּדָאִין' שְׁמַקְבְּלִים תּוֹרָתָם הַנְּפוּלָה מ'אֲלֹפִיךְ-הַנְּפוּלִים'. וּבְאִמַּת אֵין לָהֶם עַל מָה שְׁיִסְמְכוּ, כְּמוֹ ה'שָׂדִים שְׁפוֹרְחִין בְּאֹר'.
וּכְשֶׁהַתְּלַמִּיד-חֻכְמֵי הָאֱמִתִּי רוֹאֶה מַחְשַׁבְתָּם הָרָעָה, אוֹמֵר לָהֶם: שְׂיֻצִיאוּ ה'טִינָא' מִלְּבָבְכֶם, שְׁנַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי-זֶה "לֵב הָאֶבֶן" (יחזקאל לו, כו), וְאֵל יִכְפְּרוּ בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי ה'טִינָא' וְ"לֵב הָאֶבֶן", הוּא מִבְּחִינַת ה'אֲלֹפִיךְ-הַנְּפוּלִים'.

וּמִי שְׁבוֹנָה בֵּיתוֹ עַל-יְדֵי ה'תְּלַמִּידֵי-חֻכְמִים הָאֱמִתִּיִּים, שְׁהֵם יִסוּד כָּל דָּבָר - יֵשׁ לָהֶם עַל מָה שְׁיִסְמְכוּ.
כְּשֶׁאָדָם דְּבוּק ל'מַלְכוּת-אֱקִידִישָׁא, וּמְדַבֵּר תּוֹרָה אוֹ תַּפְלָה, מוֹצִיא וּמַכְנִים רֹוח־הַקְּדוֹשׁ.
וְזָהוּ (יחזקאל לו, כו): "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם" - הֵינּוּ: 'קִרְב' שְׁלָכְכֶם, כְּשֶׁהוּא נוֹשֵׂם נְשִׂמָה שְׁלַ קְדוּשָׁה' - אֲזִי: "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן" - הֵינּוּ: רֹוח־הַקְּדוֹשׁ.

ט.

(ח"א עח)

כְּשֶׁאָדָם דְּבוּק ל'מַלְכוּת-אֱקִידִישָׁא, וּמְדַבֵּר תּוֹרָה אוֹ תַּפְלָה, מוֹצִיא וּמַכְנִים רֹוח־הַקְּדוֹשׁ.
וְזָהוּ (יחזקאל לו, כו): "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם" - הֵינּוּ: 'קִרְב' שְׁלָכְכֶם, כְּשֶׁהוּא נוֹשֵׂם נְשִׂמָה שְׁלַ קְדוּשָׁה' - אֲזִי: "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן" - הֵינּוּ: רֹוח־הַקְּדוֹשׁ.

וְזָהוּ (יחזקאל לו, כו): "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן בְּקִרְבְּכֶם" - הֵינּוּ: 'קִרְב' שְׁלָכְכֶם, כְּשֶׁהוּא נוֹשֵׂם נְשִׂמָה שְׁלַ קְדוּשָׁה' - אֲזִי: "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֲתֵן" - הֵינּוּ: רֹוח־הַקְּדוֹשׁ.

י.

(ח"ב טו)

יֵשׁ "לֵב אֶבֶן" (יחזקאל לו, כו), דְּהֵינּוּ: "אֲבִירֵי לֵב הַרְחוּקִים מִצְדָּקָה" (ישעיהו מו, יב). וְזָהוּ (תהלים קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוּר אָגַם מַיִם" - שְׁנַתְּהֶפֶד ל'לֵב רַךְ' לְהַתְּנִיב ל'צְדָקָה'.

יא.

(ח"ב פג)

עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַבְּרִית' - נַעֲשֶׂה 'בְּרַחֲוֵרִין', וְלוֹבֵשׁ גּוֹף קְדוֹשׁ מ'גְּוִי-עֵדוּן, וְנִתְרוֹמֵם מ'זָלוּ, וְזוֹכֶה ל'עֶשֶׂר, וְנִתְחַזַּק 'צְרוּ-הַטּוֹב, הֵינּוּ: "לֵב בְּשָׂר" (יחזקאל לו, כו).

יב.

(ח"ב מוה"ר"ן שלט)

אָמַר: שְׁלַעֲתִיד יִהְיֶה כָּל הָעוֹלָם אֲנָשִׁי בְּרַסְלָב. וּבְלִשׁוֹן אֲשַׁפְּנֵז אָמַר בְּזֵה-הַלִּשׁוֹן: "לַעֲתִיד-לְבוֹא וְעֵט דִּי גֵאֲנָצַע וְעֵלֵט זַיִן בְּרַסְלָב עַד חֲסִידִים".

דְּאִיתָא בְּמִדְרָשׁ (בְּרַאשִׁית־רַבָּה לז, כא) עַל פְּסוּק (יחזקאל יא, יט; לו, כו): "וְנַתַּתִּי לָכֶם לֵב בְּשָׂר" - "אֵל תִּקְרִי בְּשָׂר, אֲלָא בְּסַר, שְׂיִהְיֶה כָּל אֶחָד בּוֹסֵר בְּחֻלְקֵךְ שֶׁל חֲבֵרוֹ". "לֵב בְּסַר", אוֹתִיּוֹת 'בְּרַסְלָב'.

גַּם כְּשִׂיּוּצָא מְזַלְאֵטְפָא לְעֵי לְבַרְסָלָב, חָלַם לוֹ לְהַמְגִיד מְטִירָה אוֹיִצַּע בְּסַכָּה, עֲנִין יִצְיָאָתוֹ שֶׁל רַבְּנֵי ז"ל מְזַלְאֵטְפָא לְעֵי לְבַרְסָלָב, מְרַמֵּז בְּפִסּוּק הַנ"ל (יחזקאל שם):

"וְהִסִּירוּתִי לֵב הָאֶבֶן מִבְּשָׂרְכֶם". "לֵב הָאֶבֶן" - הוּא בְּחִינַת "וַיִּתֵּן שְׁלֹמֹה אֶת הַכֶּסֶף בְּאַבְנִים" (מְלָכִים-א י, כז) - כִּי שֵׁם הָעִיר זְלַאֲטִיפָא לְעֵי, עַל-שֵׁם רַבּוּי הַכֶּסֶף וְהַמָּוֶן. "וְנַתַּתִּי לָכֶם לֵב בְּשָׂר" - אוֹתִיּוֹת 'בְּרַסְלָב', פְּנ"ל.

יד.

(ח"א נד, בסוף)

'יוסף' שהוא בחינת (בראשית ל, כג): "אסף
 אלקים את חרפתי" - הוא ממתיק
 את ה'רע', בחינת 'רעב', בבחינת (יחזקאל לו, ל):
 "אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים".

"והרביתי את פרי העץ ותנובת השדה,
 למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים"
 (יחזקאל לו, ל)

יג.

(ח"א לט)

'רעב' הוא בחינת 'מחלקת', בחינת (יחזקאל
 לו, ל): "חרפת רעב" - שכשמרגיש
 איזה 'רעבון', שמתגבר עליו 'תאות-אכילה'
 - בא ב'מחלקת', שמחפין ומבזין אותו.

לקוטי תפלות

פרשת פרה

למען נזכה להיות טהורים, לקבל קדשת הקרבן פסח בזמנו.

רבנו של עולם, מחיה חיים, "אלהים חיים ומלך עולם". רחם עלינו, והחיינו וקיימנו, וקדשנו וטהרנו מ'טמאת-מת', שהיא 'אבי אבות הטמאה', שהם 'הרהורי-נאוף' שהתגברו והתפשטו בעולם מאד, עד אשר "טבענו בין מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו".

ובנו בכח קדשת 'מצות פורים', שנזכה לקבל ולהמשיך עלינו קדשת וטהרת ה'פרה אדמה תמימה', לטהרנו באמת מ'טמאת-מת', בעולם-הזה, ובעולם-הבא.

ואזכה על-ידי-זה, לקבל 'חג הפסח הקדוש', 'זמן חרותנו', בקדשה גדולה, ובשמחה רבה ועצומה. ונזכה ברחמיך, לקיים כל ה'מצות של פסח', בקדשה גדולה, ובשמחה וחדוה רבה.

❁ [א] לקוטי-תפלות ח"ב לז ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עד,
'אחר פורים קורין פרשת פרה')

ובכן באתי לפניך עושה נסים ונפלאות בכל דור ודור, ובכל יום ובכל עת ובכל שעה.

למרני והורני וחנוני וזפני, שאזכה לשמחת-פורים בשלמות באמת, שאזכה לשמח מאד מאד בכל לב ונפש, בימי הפורים הקדושים, בכל שנה ושנה, בשמחה שאין לה קץ.

עד שאזכה על-ידי השמחה והקדשה של פורים, להמשיך עלי ועל כל ישראל, הקדשה והטהרה הנמשכת מה'פרה-אדמה' שמטהרת מ'טמאת-מת'.

אשר צוית עלינו: לעסק בקריאת הפרשה הזאת של 'פרה-אדמה' אחר 'פורים'. וגלית לנו: שעל-ידי 'פורים', זוכין ל'טהרת הפרה-אדמה',

☪ [ב] לקוטי-תפלות ח"א נה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נה, 'אבא שאול, ארץ-ישראל')

וְתִהְיֶה תְּפִלָּתֵנוּ בְּשִׁלְמוֹת גָּדוֹל בְּתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת, עַד שִׁיתִּתְקַן עַל-יַדִּי
תְּפִלוֹתֵינוּ, כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁנִּתְּקַנּוּ עַל-יַדִּי
הַפְּרָה-אֲדָמָה שֶׁשָּׂרַף מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בַּמִּדְבָּר.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ שְׂמֵחַת-פְּוִרִים, עַל
כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה', לְשִׂמְחַ תָּמִיד
בָּךְ, בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה רַבָּה בְּאַמֶּת. וְעַל-יַדִּי-
זֶה נִזְכָּה לְקִדְשֵׁת וְטָהֳרַת הַפְּרָה-אֲדָמָה,
וְלְקִדְשֵׁת פְּסַח בְּאַמֶּת.

וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. וַיִּקְרַע בָּנוּ
מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח
לִבֵּנוּ, כִּי בְשֵׁם קִדְשׁוֹ בְּטָחֲנוּ". "יִהְיֶה
לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי-פִי וְהִגִּיּוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ, יְהוָה
צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי".

